

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
ΚΡΑΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ
Θεατρική περίοδος 2008-2009

**ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο ΤΑΣΟΣ
ΠΟΥ ΕΡΩΤΕΥΤΗΚΑ;**

Πρώτη παράσταση:
Σάββατο 22 Νοεμβρίου 2008

Χαρούλα Αποστολίδου

Ρίτσαρντ Ζάιντλικ

ΣΑΝ ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ

Πρώτη παράσταση:
Παρασκευή 26 Δεκεμβρίου 2008

1x4

**ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ
ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ**

Πρώτη παράσταση:
Παρασκευή 30 Ιανουαρίου 2009

Φίλιπ Ρίντλεϊ

Γιώργος Ηλιόπουλος

2η ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Πρώτη παράσταση:
Παρασκευή 13 Μαρτίου 2009

ΜΙΚΡΟ ΘΕΑΤΡΟ ΜΟΝΗΣ ΛΑΖΑΡΙΣΤΩΝ

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο ΤΑΣΟΣ ΠΟΥ ΕΡΩΤΕΥΤΗΚΑ;

της Χαρούλας Αποστολίδου

Σκηνοθεσία: ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΙΟΥΡΤΣΙΔΗΣ
 Σκηνικά-κοστούμια: ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΤΣΑΣ
 Μουσική: ΕΥΘΥΜΙΟΣ - ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΜΑΝΤΖΗΣ
 Φωτισμοί: ΚΩΣΤΗΣ ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΣ
 Επιμέλεια κίνησης: ΠΑΟΛΑ ΜΥΛΩΝΑ
 Βίντεο: ΑΝΤΑ ΛΙΑΚΟΥ
 Στίχοι τραγουδιών: ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΠΑΜΙΧΑΣ
 Βοηθός σκηνοθέτη: ΡΟΥΛΑ ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ
 Βοηθός σκηνογράφου: ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΕΦΡΑΙΜΙΔΟΥ
 Οργάνωση παραγωγής: ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΥ

Διανομή (με σειρά εμφάνισης)

Ελισάβετ	NINΗ ΒΟΣΝΙΑΚΟΥ
Τάσος	ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΠΟΙΜΕΝΙΔΗΣ
Γκόλφω Αβράμογλου	ΑΝΝΑ ΓΙΑΓΚΙΩΖΗ
Γενοβέφα Βερονίδου	ΘΗΡΕΣΙΑ ΜΑΝΩΛΟΥΔΗ
Γιάκωβος Τραπεζανλίδης	ΣΤΕΡΓΙΟΣ ΤΖΑΦΕΡΗΣ
Φλώρα	ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΣΑΡΟΓΛΟΥ
Αντζελα	ΠΑΟΛΑ ΜΥΛΩΝΑ
Θρασύβουλος	ΜΙΛΤΟΣ ΣΑΜΑΡΑΣ
Κρίτων Αβράμογλου	ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΤΟΥΜΟΥΖΗΣ

Στο βίντεο που προβάλλεται στην παράσταση παίζουν οι ηθοποιοί:

Μόνικα Αϊβάζογλου, Μαρία Ηλιάδου, Κατερίνα Μπαλτζή. Το γύρισμα έγινε στο Studio ART CUT.

Στο τραγούδι του τίτλου, *Φύγανε πίσω μας τα χρόνια*, τραγουδάει η Μαρία Αγγελίδου.

Η ηχογράφηση έγινε στο Xmusic productions Studio, με ηκολήπτη τον Αντώνη Κεραμιδά.

(Έπαιξαν οι μουσικοί: Σωτήρης Σαρκαβάζης (ηλεκτρική, ακουστική και κλασική κιθάρα),

Αντώνης Κεραμιδάς (ντραμς, ηλεκτρικό μπάσο), Χριστίνα Κανάτσιου (βιολί), Κώστας Παλάγκας (μπουζούκι), Ευθύμιος-Γεώργιος Σαμαντζής (πιάνο, ακορντεόν, πνευστά), Χάρης Ρόκος (σάζι).

Σημείωμα σκηνοθέτη

Τι απέγινε άραγε **το αθάνατο ζευγάρι** μετά από είκοσι χρόνια; Έσβησε αυτός ο θυελλώδης έρωτας; Πόσο επηρέασε η Πολιτική τη σχέση τους; Το «Βρώμικο» '89 ακολουθεί μέχρι σήμερα; Ρωμαίος και Ιουλιέτα για πάντα; Τι μαγείρεψε σήμερα η Βασιλομήτωρ Ελισάβετ για τον άνακτα;

Αυτά και πολλά άλλα ερωτήματα τίθενται και προσπαθούν να βρουν απάντηση στο έργο, ένα έργο παρωδία της ίδιας μας της ζωής. **Σύγχρονη γραφή και ρεαλισμός** καταγράφουν την αλλοτρίωση, την κατάπτωση, την καθημερινότητα, το αίτιο και το αιτιατό.

Με κωμικές ανατροπές, με κοινές αναφορές σε πράγματα και καταστάσεις παρακολουθούμε τη ζωή του Τάσου και της Γκόλφως πολλά χρόνια αργότερα, συμβαδίζοντας με τους φίλους, τους εραστές, τα πεθερικά και τον αγώνα για την επιβίωση. Με γνώμονα **τον έρωτα και την αγάπη** που σημαδεύει πρόσωπα και καταστάσεις, ταυτιζόμαστε με μια διαδρομή που έχει αίσιο τέλος.

Μέσα από μια πολιτική ανασκόπηση με έντονη **σατιρική και σκωπτική ματιά**, η συγγραφέας προσπαθεί να ρίξει το δικό της φως, τη δική της απάντηση, εμπλέκοντας ιδεατούς και πραγματικούς χαρακτήρες σε μια παρωδία σουρεαλιστικής συνειρήσεως.

Γιώργος Κιουρτσίδης
Οκτώβριος 2008

Η συγγραφέας

Η Χαρούλα Αποστολίδου γεννήθηκε στη Μελίτη της Φλώρινας. Ζει στο Φίλυρο της Θεσσαλονίκης. Είναι φιλόλογος στο 2^ο Λύκειο του Χορτιάτη. Είναι παντρεμένη με τον Γεράσιμο Μπαμίχα και έχει δύο γιούς, τον Βασίλη και τον Γιάγκο. **Είναι απόφοιτη** του τμήματος της Ιστορίας-Αρχαιολογίας του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων. Εργάστηκε σε φροντιστήρια Μέσης Εκπαίδευσης και αργότερα στη Δημόσια Εκπαίδευση. Έκανε σπουδές Ψυχοδράματος και Κοινωνικοθεραπείας. Αποφοίτησε, επίσης, από το θεατρικό εργαστήρι Θέσπης του Δήμου Νεαπόλεως. Στα σχολεία που υπηρέτησε **δημιούργησε θεατρικές ομάδες** και παρουσίασε έργα ελλήνων και ξένων συγγραφέων. Οι παραστάσεις αυτές βραβεύτηκαν στους Πανελλήνιους Μαθητικούς Θεατρικούς Αγώνες. Συνεργάστηκε ως βοηθός σκηνοθέτη με τον Γιώργο Κιουρτσίδη στις παραστάσεις *Η τύχη της Μαρούλας* του Δ. Κορομηλά και *Εκκλησιάζουσες* του Αριστοφάνη. Υπήρξε μέλος της θεατρικής παρέας «Χώρα Ονείρου». Το 2007 Θεατρικό Διαγωνισμό του Υπουργείου Θεατρικών Συγγραφέων– για το έργο **Είναι μέλος** της Κίνησης Πολιτών και εφημερίδες *Φιλυρέα* και *Αιχμηρά*.

απέσπασε το 2^ο βραβείο στον Πανελλήνιο Πολιτισμού –στην κατηγορία των Νέων της *Πού Είναι ο Τάσος που ερωτεύτηκε;* Επικοινωνίας Φιλύρου. Αρθρογραφεί στις

Θά 'μουν δώδεκα, δεκατρία χρονών, όταν πρώτη φορά, σινεμά. Η προβολή γινόταν από τον Τάσο και την Γκόλφω να ανταλλάσσουν

δάκρυα στα μάτια τους είδα νεκρούς στο τέλος του έργου. Τότε δεν είχα ιδέα για τον Ρωμαίο και την Ιουλιέτα. Αργότερα τους έμαθα. Μετά ήρθαν οι ελληνικές ταινίες στην τηλεόραση. Εκείνες που βλέπαμε κάθε Σάββατο βράδυ, όλη η οικογένεια μαζί. Εκείνες που τελείωναν με έναν ευτυχισμένο γάμο, αφού οι πρωταγωνιστές είχαν ξεπεράσει πολλές δοκιμασίες –οικονομικές, κοινωνικές, ταξικές, ακόμα και πολιτικές. Σχεδόν πάντα νικούσε η αγάπη. Ο έρωτας, που για χάρη του γίνονταν όλα. **Πώς, όμως, είναι οι ίδιοι ήρωες πολλά χρόνια αργότερα;** Πώς θα ήταν ο Τάσος και η Γκόλφω σήμερα, μετά από είκοσι χρόνια γάμου; Πώς θα ένοιωθαν ο Ρωμαίος και Ιουλιέτα μετά από μια μακροχρόνια συμβίωση; Ποια λόγια θα ακούγαμε από το στόμα τους, όταν δεν θα έφταναν τα χρήματα για τη δόση του στεγαστικού ή όταν η Γκόλφω μάθαινε για τις γυναικοδουλειές του Τάσου; **Ο χρόνος αλλάζει τα συναισθήματα.** Οι δυσκολίες συσσωρεύουν θυμό. Και, κάποτε, έρχεται η έκρηξη. Η καταιγίδα. Και μετά, ίσως, η γαλήνη. Ανάμεσα, δε, σε όλα αυτά υπάρχει και η πολιτική. Που άλλοτε διευκολύνει την καθημερινότητά μας και άλλοτε, πιο συχνά, τη δυσκολεύει. Σημασία έχει τι κρατάει κανείς απ' όλα αυτά.

είδα στην πλατεία του χωριού μου, για τον στρατό. Με ανοιχτό το στόμα έβλεπα όρκους αιώνιας πίστης και αγάπης. **Με**

Χαρούλα Αποστολίδου
Οκτώβριος 2008

Μια συζήτηση με τη συγγραφέα του έργου

Πώς ξεκίνησε η ενασχόλησή σας με το θέατρο; Ποιο ήταν το αρχικό ερέθισμα για να έρθετε σε επαφή με τον κόσμο του θεάτρου;

Θέατρο έβλεπα πάντα. Πριν από δώδεκα περίπου χρόνια βρέθηκα στην Ερμούπολη της Σύρου να παρακολουθώ πρόβες του Θεατρικού Ομίλου του Απόλλωνα, στον οποίο ήταν –και είναι– μέλος η αδερφή μου. Μου άρεσε πολύ. Ετοίμαζαν την *Ελίζα*, της Ξ. Καλογεροπούλου. Σκέφτηκα, λοιπόν, πόσο όμορφα θα περνούσα με τους μαθητές μου, αν προσπαθούσα να στήσω κάτι ανάλογο. Ξεκίνησα άμεσα. Η ανταπόκριση από τα παιδιά ήταν εξαιρετική. Αυτό μου έδωσε κουράγιο, για να συνεχίσω. Και το έκανα.

Το έργο *Πού είναι ο Τάσος που ερωτεύτηκε*; είναι η πρώτη σας συγγραφική απόπειρα. Πώς γεννήθηκε η επιθυμία να ασχοληθείτε με τη θεατρική συγγραφή;

Χάρη στο επάγγελμά μου, η επαφή μου με τον λόγο (γραπτό ή προφορικό) ήταν συνεχής. Λίγα χρόνια νωρίτερα είχα ξεκινήσει να γράφω διηγήματα, ενώ είμαι στη μέση περίπου ενός μυθιστορήματος που διαδραματίζεται στην περιοχή της

Φλώρινας. Θέλω να πω ότι γράφω. Όμως, το θέατρο ήρθε λίγο αργότερα. Αφού δούλεψα με μαθητικές θεατρικές ομάδες, φοίτησα στο θεατρικό εργαστήρι του Δήμου Νεάπολης, ήμουν στη συνέχεια μέλος της θεατρικής παρέας «Χώρα Ονείρου», έφτασα να θέλω να γράψω θέατρο. Μάλλον όλα αυτά δημιούργησαν τις προϋποθέσεις για να γράψω. Την περίοδο εκείνη, επίσης, με απασχολούσε –και με απασχολεί, βέβαια– το θέμα των μακροχρόνιων σχέσεων ανάμεσα στα ζευγάρια. Διάβαζα και κάποια βιβλία με το ίδιο θέμα, και ιδού το πρώτο αυτό έργο.

Η βράβευσή μου, από τη μια, σημαίνει, μάλλον, ότι κάτι έκανα καλά.

Το έργο τιμήθηκε με το Β΄ βραβείο στο Διαγωνισμό νέων θεατρικών συγγραφέων του Υπουργείου Πολιτισμού. Τι σημαίνει για έναν πρωτοεμφανιζόμενο συγγραφέα αυτή η βράβευση;

Καλά, δεν θεωρώ τον εαυτό μου συγγραφέα. Θα μου άρεσε να γίνω. Η βράβευσή μου, από τη μια, σημαίνει, μάλλον, ότι κάτι έκανα καλά. Ή καλύτερα από κάποιους άλλους. Από την άλλη, είναι ένα προσωπικό κίνητρο για να συνεχίσω. Και το πιο προφανές, το πρώτο μου έργο ανεβαίνει σε σκηνή του Κρατικού. Η βράβευσή, πολύ συχνά, ανοίγει πόρτες.

Πώς νοιώθετε βλέποντας το έργο σας να παίρνει σάρκα και οστά; Η σκηνοθεσία από τον Γιώργο Κιουρτσίδη, έναν άνθρωπο που υπήρξε δάσκαλος και συνεργάτης σας στο παρελθόν, σας δημιουργεί ένα αίσθημα μεγαλύτερης ασφάλειας ως προς το ανέβασμα του;

Νιώθω όμορφα. Κρυφή, μικρή περηφάνια. Όταν το σκέφτομαι, πολύ συχνά, γελάω. Μου αρέσει. Εξάλλου, η εμπειρία είναι πρωτόγνωρη. Τώρα, όσον αφορά τη σκηνοθεσία, προφανώς και αισθάνομαι μεγαλύτερη ασφάλεια με τον Γιώργο Κιουρτσίδη, αφού μπορούμε να μιλάμε για το έργο ως παλιοί γνώριμοι. Η σκηνοθεσία, όμως, και από κάποιον άλλον σκηνοθέτη θα ήταν, επίσης, μια ενδιαφέρουσα πρόταση για μένα.

Ο Τάσος και η Γκόλφω αποτελούν διαχρονικά σύμβολα ενός «μεγάλου και θεελλώδη έρωτα», όπως άλλωστε και ο Ρωμαίος και η Ιουλιέτα. Γιατί επιλέξατε να δραματοποιήσετε τη συνέχεια της συγκεκριμένης ιστορίας;

Αυτοί οι μεγάλοι έρωτες είναι πάντα πρόκληση. Δεν ξέρω αν σήμερα θα μπορούσε να γραφτεί κάτι ανάλογο. Αν η εποχή μας μπορεί να δημιουργήσει τόσο δυνατά συναισθήματα, ακόμα και σε έναν συγγραφέα, ώστε να γράψει για κάτι τέτοιο. Πιθανώς να επέλεξα τη συνέχεια, για να δείξω

ότι και αυτοί οι έρωτες, οι θεελλώδεις, μπορεί μετά από χρόνια να γίνουν καταγέλαστοι, αν δεν προχωρήσουν παρακάτω και δεν δοκιμαστούν. Αν δεν πάνε στο επόμενο στάδιο από αυτό του έρωτα: της σκληρής καθημερινότητας, της συνήθειας και των καταναλωτικών δανείων.

Για ποιο λόγο αποφασίσατε μια εκδοχή με έντονα κωμικά έως και σουρεαλιστικά στοιχεία;

Διότι, τις περισσότερες φορές, μιλάμε πολύ πιο εύκολα για δύσκολα πράγματα μέσα από το χιούμορ και την υπερβολή. Άλλωστε, θεωρώ πως

είναι ωριμότητα να μπορείς να παίρνεις αποστάσεις από τα πράγματα, να αυτοσαρκάζεσαι, δηλαδή να γελάς με τα χάλια σου.

Το έργο σας βρήκε από αναφορές στη σύγχρονη

ελληνική κοινωνία. Αυτά τα «κακώς κείμενα» της σύγχρονης πραγματικότητας, είναι που επηρεάζουν έναν θεελλώδη έρωτα και δεν τον αφήνουν να «ανθίσει»;

Ο θεελλώδης έρωτας επιβιώνει. Είναι παντός καιρού. Ο έρωτας, όμως. Δηλαδή, αυτό το πρώτο συναίσθημα που σε κάνει να ξεχνάς, προσωρινά, όλα σου τα προβλήματα. Αυτό που σε κάνει να νομίζεις ότι ο κόσμος δημιουργήθηκε μόνο και μόνο για να ζήσεις εσύ αυτό το συναίσθημα. Υπό

...αυτοί οι έρωτες, οι θεελλώδεις, μπορεί μετά από χρόνια να γίνουν καταγέλαστοι, αν δεν προχωρήσουν παρακάτω και δεν δοκιμαστούν...

αυτήν την έννοια τίποτα δεν αποτελεί εμπόδιο για τον έρωτα. Όταν, όμως, η ζωή σε πάει παρακάτω, τα πράγματα αλλάζουν και πολλά μπορεί να πνίξουν τη σχέση: από τον καταναγκασμό της καθημερινότητας ως τις πολιτικές επιλογές μιας κοινωνίας.

Παράλληλα, δίνετε αρκετή έμφαση στην ταξική διαφορά μεταξύ των ηρώων. Θεωρείτε ότι σήμερα συνεχίζει να παίζει σημαντικό ρόλο στη σχέση ενός ζευγαριού;

Οι ταξικές διαφορές ήταν εμπόδιο για τους γονείς τους. Δηλαδή, για τους εκπροσώπους της γενιάς που στα τέλη της δεκαετίας του 80 ήταν, ήδη, μεσήλικες. Ο Τάσος και η Γκόλφω, τώρα σαραντάρηδες, τέτοια προβλήματα δεν είχαν. Σήμερα τέτοιου είδους διαφορές δεν νομίζω πως έχουν τόσο μεγάλη δύναμη. Όμως, τη θέση τους έχουν πάρει άλλου είδους διαχωρισμοί: καταγωγής, θρησκείας, έθνους... Όλοι, θεωρητικά, είμαστε υπέρ της ισότητας όλων των ανθρώπων. Τα παιδιά μας, όμως, έχουν συμμαθητές από την Αλβανία ή τη Ρωσία. Αναρωτιέμαι τι θα απαντούσε ο μέσος Έλληνας σήμερα αν ο γιος του θα ήθελε να ζήσει ή και να παντρευτεί με κάποιο κορίτσι από την Αλβανία.

Οι άνθρωποι που ζουν «έξω» από την πραγματικότητα με προκαλούν. Ίσως, σκαλίζουν ένα κομμάτι του εαυτού μου, που το έχω στα αζήτητα, μιας και θέλω να έχω τα πάντα –και ανά πάσα στιγμή– υπό έλεγχο.

Όλοι οι ήρωες του έργου είναι καθημερινοί. Θα μπορούσαμε να τους χαρακτηρίσουμε ως τους «ανθρώπους της διπλανής πόρτας». Ωστόσο, η Ελισάβετ διαφέρει από τους υπόλοιπους. Ξεχασμένη κάπου στο παρελθόν, ζει σε έναν δικό της, φανταστικό κόσμο. Τι συμβολίζει αυτός ο χαρακτήρας και ποια η σχέση της με τους υπόλοιπους ήρωες του έργου;

Οι άνθρωποι που ζουν «έξω» από την πραγματικότητα με προκαλούν. Ίσως, σκαλίζουν ένα κομμάτι του εαυτού μου, που το έχω στα αζήτητα, μιας και θέλω να έχω τα πάντα –και ανά πάσα στιγμή– υπό έλεγχο. Η Ελισάβετ ζει στον δικό της κόσμο. Μας μεταφέρει ένα άρωμα Ιστορίας, μια εποχή από το πρόσφατο παρελθόν μας. Με έναν εξιδανικευμένο τρόπο. Παρόμοιο με εκείνον που πάντα φτάνει το παρελθόν στο παρόν, απαλλαγμένο από ελαττώματα και ψεγάδια. Η Ελισάβετ σχετίζεται με τους πρωταγωνιστές. Υπογείως. Και σε ορισμένα σημεία λειτουργεί και σαν καταλύτης.

Το φινάλε του έργου αναφέρεται σε μια γνήσια αναγέννηση του αληθινού έρωτα ή πρόκειται για έναν ακόμη συμβιβασμό, αναγκαίο για

την επιβίωση και για την προσαρμογή ενός ζευγαριού στο «σύστημα» που επιβάλλει η σύγχρονη κοινωνία;

Όταν ξεκίνησα να γράφω τον Τάσο, σκεφτόμουν ότι ανάμεσα σε αυτό το ζευγάρι έχει μαζευτεί ένας τεράστιος θυμός, ο οποίος, αναπόφευκτα, δημιουργεί έντονες συγκρούσεις. Οι συγκρούσεις, όμως, πολλές φορές, είναι εξαιρετικά ωφέλιμες. Κάνουν τους ανθρώπους να μιλούν, να λένε τα πράγματα με το όνομά τους. Τότε, όταν ειπωθούν όλα, φαίνεται αν μπορεί η σχέση τους να πάει παρακάτω. Στο έργο μου, λοιπόν, το φινάλε μπορεί να δείχνει κάτι ανάλογο: οι ήρωες μίλησαν, έβρισαν, έκλαψαν, γέλασαν, μόνιασαν. Από την άλλη, κάποιοι φίλοι που διάβασαν το βιβλίο μου είπαν ότι έβαλα τους πρωταγωνιστές να συμβιβάζονται, αφού «οι καιροί είναι δύσκολοι και δεν υπάρχει κουράγιο για αλλαγές στην ηλικία των σαράντα». Ο καθένας ερμηνεύει τη ζωή ανάλογα με τις δικές του προσλαμβάνουσες.

Τελικά, πιστεύετε ότι υπάρχει ο αληθινός έρωτας, και εάν ναι, μπορεί το —αδύνατο για πολλούς «για πάντα»— να γίνει εφικτό, να διαρκέσει, δηλαδή, για μια ολόκληρη ζωή;

Πιστεύω πως υπάρχει αληθινός έρωτας, αρκεί να είναι κάποιος και λίγο τυχερός. Να συναντήσει τον άλλον. Να διασταυρωθούν οι δρόμοι τους. Και να ζήσουν μαζί. Ο ανεκπλήρωτος έρωτας είναι κάτι μισό. Λειψό και ημιτελές. Όταν, λοιπόν, ο έρωτας βιωθεί, νομίζω πως μπορεί να κρατήσει για μια ολόκληρη ζωή. Όχι, όμως, με την ίδια μορφή. Όχι στην πρώτη του εκδοχή. Αλλά στην εξέλιξή του. Μέσα από κοινή ζωή, από δυσκολίες, από παιδιά, από τη συνήθεια και την επανάληψη. Τότε ο άνθρωπος που ερωτεύτηκε γίνεται δικός σου άνθρωπος. Τον νοιάζεσαι, τον πονάς, τον

αγαπάς και νιώθεις πως θα μπορούσες να ζήσεις, βεβαίως, και χωρίς αυτόν. Απλώς, δεν θέλεις.

Με τη Χαρούλα
Αποστολίδου συζητήσαν
η Ελπίδα Βιάννη και η
Αιμιλία Καρακόκκινου.

**Τότε ο άνθρωπος που
ερωτεύτηκες γίνεται
δικός σου άνθρωπος.
Τον νοιάζεσαι, τον
πονάς, τον αγαπάς και
νιώθεις πως θα μπορού-
σες να ζήσεις, βεβαίως,
και χωρίς αυτόν.
Απλώς, δεν θέλεις.**

Πού είναι ο Τάσος που ερωτεύτηκα;

*Με ομηρία και με καμώματα
στην εκκλησία ήρθαν με χιώματα.*

*Στην ιστορία έμεινε ο έρωτας
και στις ψυχές μας έγινε γέλωτας.*

*Είκοσι χρόνια ρίχναν δολώματα
κι η απορία έκλεινε στόματα.*

*Ο Τάσος δείχνει το άλλο πρόσωπο
και συνεχίζει με τον εκπρόσωπο.*

*Η Γκόλφω πνίγει την αμαρτία της
και συνεχίζει μες' τα βιβλία της.*

(κάποτε όμως)

*Οι υποψίες γίναν συμπτώματα
κι οι παρουσίες ψάχνουν ονόματα.*

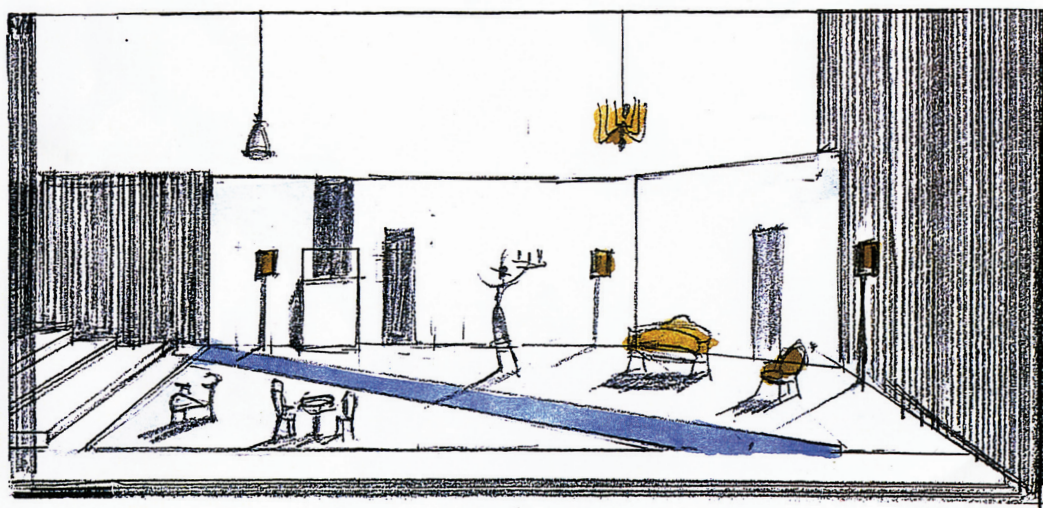
(έτσι λοιπόν η Γκόλφω)

*Μια μέρα κλαίει και παραδίνεται
βροντοφωνάζει και ξανακρύβεται.*

*Πού είναι ο Τάσος που ερωτεύτηκα;
Τι χαζομάρα που τον παντρεύτηκα!*

*Πού είναι οι νύχτες που παραδόθηκα;
Χίλια κομμάτια στον χρόνο δόθηκαν.*

Στίχοι: Γεράσιμος Μπαμίχας

Σκίτσα σκηνικών: Γιώργος Πάτσας

ΣΑΝ ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ

του Ρίτσαρντ Ζάιντλικ

Μετάφραση-σκηνοθεσία: ΓΛΥΚΕΡΙΑ ΚΑΛΑΪΤΖΗ

Σκηνικά-κοστούμια: ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΤΣΑΣ

Μουσική: ΚΟΣΜΑΣ ΕΥΦΡΑΙΜΙΔΗΣ

Φωτισμοί: ΚΩΣΤΗΣ ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΣ

Επιμέλεια κίνησης: ΚΩΣΤΑΣ ΓΕΡΑΡΔΟΣ

Μουσική επιμέλεια: ΚΟΣΜΑΣ ΕΦΡΑΙΜΙΔΗΣ

Δραματουργική επιμέλεια: ΑΜΑΛΙΑ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗ

Βοηθός σκηνοθέτη: ΤΑΣΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Βοηθός σκηνογράφου: ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΕΦΡΑΙΜΙΔΟΥ

Οργάνωση παραγωγής: ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΥ

Διανομή (με σειρά εμφάνισης)

Άλεξ ΕΙΡΗΝΗ ΜΟΥΡΕΛΑΤΟΥ

Νηλ ΑΡΓΥΡΗΣ ΓΚΑΓΚΑΝΗΣ

Ρέη ΙΟΡΔΑΝΗΣ ΑΪΒΑΖΟΓΛΟΥ

Βίκυ ΜΑΡΙΖΑ ΤΣΑΡΗ

Τι είναι το in-er-face theatre;

Σοκάρει σήμερα,

αλλά, αν εξετάσουμε τοζήτημα πιο προσεκτικά, θα διαπιστώσουμε ότι δεν θα σοκάρει αύριο. (Ο Ουρτζεντίνο στο θεατρικό έργο του Χάουρντ Μπάρκερ *Scenes from an Execution* [Σκηνές από μια εκτέλεση]).

Το σημείο εκκίνησης του έργου Σαν τα σκυλιά, λέει ο Ζάιντλικ, ήταν «η ιδέα δύο ανθρώπων σε ένα διαμέρισμα», ενός ενοίκου και ενός εισβολέα από το παρελθόν. Φυσικά, οι άνθρωποι είναι πιο σημαντικοί από το διαμέρισμα. «Αυτό που ήθελα να διερευνήσω ήταν το μεγάλο ερώτημα πότε τελειώνει μια σχέση». Συνήθως, αφού χωρίσει ένα ζευγάρι, λέει ο συγγραφέας, «η σχέση δεν τελειώνει οριστικά. Οι περισσότεροι διευθετούν την κατάσταση αποφεύγοντας να δουν τον άλλο για πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα, αλλά αυτό δεν είναι δυνατό, όταν κάτι τους συνδέει». Στο Σαν τα σκυλιά το διαμέρισμα είναι ένα τέχνασμα που φέρνει την Άλεξ και τον Νηλ κοντά. Είναι ένα εξαιρετικά επίκαιρο θέμα: περισσότερο από ποτέ, η ιδιοκτησία λειτουργεί σήμερα ως μεσολαβητής των σχέσεων.

Ο όρος υπονοεί ότι αναγκάζσαι να δεις κάτι από πολύ κοντά, ότι ο προσωπικός σου χώρος έχει καταπατηθεί.

Ο συγγραφέας

Ο Ρίτσαρντ Ζάιντλικ σπούδασε Αγγλική Λογοτεχνία στο Πανεπιστήμιο του Σαουθάμπτον. Είναι ιδρυτικό μέλος του θιάσου Ratskins Theatre Company. Το 1993 ήταν υποψήφιος για το βραβείο **«καλύτερου θεατρικού συγγραφέα»** της ένωσης κριτικών θεάτρου του Λος Άντζελες για τη συγγραφή (σε συνεργασία με τον Richard Crowe) του θεατρικού έργου *Cock and Bull Story*. Το πρώτο θεατρικό έργο που έγραψε μόνος του με τίτλο *Infidelities* τιμήθηκε **με το πρώτο βραβείο** στον Διαγωνισμό συγγραφής θεατρικού έργου του Δυτικού Λονδίνου το 1990 και εκδόθηκε από τον εκδοτικό οίκο Nick Hern Books. Ήταν υποψήφιος για το βραβείο **«καλύτερου θεατρικού συγγραφέα»** των Βραβείων Charrington Fringe. Κέρδισε τον τίτλο του **«συγγραφέα της χρονιάς»** για τη σεζόν 1993-1994. Το έργο του *Rage*, που γράφτηκε ύστερα από ανάθεση του θέατρου Bush του Λονδίνου παρουσιάστηκε αργότερα στη Νέα ανέθεσε ένα δεύτερο έργο, το *Σαν τα* τον Μάιο του 1999 και εκδόθηκε από τον **εξέλιξη:** *The shot, Dick Turpin, Act of Union, Tricks* (Υποψήφια για το βραβείο «καλύτερης (Υποψήφια για το βραβείο BAFTA «καλύτερης BAFTA «καλύτερης σειράς»), *Buried* (Κέρδισε *Clocking Off*. **Θέατρο:** *Σαν τα σκυλιά (Dogs* του Λονδίνου, ενώ ακολούθησαν παραγωγές στο Σικάγο, το Λος Άντζελες, το Σίδνεϊ, τη Μελβούρνη και το Περθ), *Rage* (Εκδόθηκε από το θέατρο Bush όπου και πρωτοανέβηκε· παρουσιάστηκε, επίσης, στη Νέα Υόρκη), *Infidelities* (Πρωτοπαρουσιάστηκε στο θέατρο Tabard του Λονδίνου, ενώ ραδιοφωνικές εκδοχές του παρουσιάστηκαν στο σκανδιναβικό και νοτιοαφρικανικό ραδιόφωνο· **πρώτο βραβείο στον Διαγωνισμό** συγγραφής θεατρικού έργου του Δυτικού Λονδίνου), *Cock and Bull Story* (Γραμμένο σε συνεργασία με τον Richard Crowe. Παρουσιάστηκε στο θέατρο Lyric του Λονδίνου, ενώ η κινηματογραφική εκδοχή του, σε σκηνοθεσία του Billy Hayes προβλήθηκε στο National Film Theatre τον Απρίλιο του 1993 και σε διάφορα κινηματογραφικά φεστιβάλ σε όλον τον κόσμο).

Η δημόσια επί σκηνής παρουσίαση ιδιωτικών και προσωπικών καταστάσεων προκαλεί μια ισχυρή συναισθηματική φόρτιση: το να παρακολουθήσεις ως θεατής μια τέτοια κατάσταση μπορεί να αποδειχτεί ακόμη και πιο άβολο από το να ζήσεις ο ίδιος στην πραγματικότητα μια αντίστοιχη εμπειρία.

Το 1979, ο Έντουαρντ Μποντ εισάγαγε τον όρο «aggro-effect» (τακτική πρόκλησης) για να προσδιορίσει αντίστοιχες τακτικές σοκ. Ο λόγος που υποβάλλεις το κοινό σε τέτοια βασανιστήρια, υποστήριξε, είναι «επειδή αισθάνεσαι ότι έχεις κάτι απελπιστικά σημαντικό να τους πεις». Αλλά γιατί να χρησιμοποιήσεις την τακτική του σοκ; «Το σοκ δικαιολογείται είτε επειδή η κατάσταση είναι απελπιστική είτε επειδή λειτουργεί ως τέχνασμα που επιβάλλει στο θεατή να ψάξει τα αίτια για αυτήν την κατάσταση στο υπόλοιπο έργο».

Μια από τις πιο περιβόητες πράξεις βίας της δεκαετίας του '90, στην αρχή του έργου *Ολεάννα* του Ντέιβιντ Μάμει, σε σκηνοθεσία του Χάρολντ Πίντερ στο θέατρο Royal Court του Λονδίνου τον Ιούνιο του 1993, αμφισβήτησε τον διαχωρισμό ανάμεσα σε ερμηνευτές

και θεατές. Όταν ο καθηγητής του έργου, που κατηγορείται για σεξουαλική παρενόχληση, τελικά χαστουκίζει και επιτίθεται στην φοιτήτρια που τον κατηγορεί, κάποιοι άνδρες θεατές άρchiσαν τις επευφημίες. Στη Νέα Υόρκη κάποιοι φώναζαν: «Χτύπα την τη σκύλα!». Και στις δυο περιπτώσεις η βία πάνω στη σκηνή ενοχλούσε πολύ λιγότερο από τη βία στην πλατεία. Ανδρισμός σε κρίση; Ίσως. Ένα είναι σίγουρο: αντί να μείνουν στο επίπεδο της παρατήρησης και

του προβληματισμού γύρω από τα ζητήματα που έθετε το έργο, αυτοί οι θεατές έγιναν μέρος του προβλήματος.

EASY TIGER PRODUCTIONS
PRESENT

FOR THE EDINBURGH FRINGE FESTIVAL

DOGS BARKING

Written by RICHARD ZAJDLIC
CREATOR OF BBC'S DRAMA SERIES THIS LIFE*

Directed by MICHAEL MOXHAM

"What do you want for you. A totally selfish wish."

14 - 24TH AUGUST 2008

BABY BELLY VENUES
VENUE 88, BABY BELLY 1

STARTS 1:05PM

Weekdays £8.50
Weekends £9.50

fringe The Edinburgh Festival

*Richard Zajdlis is one member of a team of writers behind the This Life series.

Αφίσα από την παράσταση του έργου στο Fringe Festival του Εδιμβούργου

Η κρίση των τριάντα: απολογισμός μιας... σκυλίσιας ζωής

Ζούμε σε μια ενδιαφέρουσα εποχή. Γιατί είναι η εποχή των μεγάλων αντιφάσεων. Έχουμε ειρήνη ή πόλεμο; Δικαιοσύνη είναι το δίκαιο του ισχυρότερου; Αναζητούμε τη γνώση ή αρκούμαστε στην πληροφορία; Αγωνιζόμαστε για να βελτιώσουμε τις συνθήκες της ζωής μας ή απλώς για να επιβιώσουμε; Μετά από τόσους αιώνες εξέλιξης, είμαστε άραγε πρωτοπόροι ή ουραγοί της ιστορίας; Ζούμε σε μια εποχή που μοιάζει να είναι τα ερωτήματα πιο σημαντικά από την απάντησή τους. **Ο Ζάιντλικ** ασχολείται με τα ερωτήματα χωρίς να τα θέτει. Κι οι ήρωές του, με όρεξη και πείσμα, μπαίνουν στο παιχνίδι της αναζήτησης των απαντήσεων· στο παιχνίδι της ζωής· και πέφτουν στην παγίδα. Το πρόβλημα μοιάζει πρακτικό και εύκολα επιλύσιμο. Ο Νηλ και η Άλεξ αγόρασαν μαζί ένα διαμέρισμα και μετά τον χωρισμό τους πρέπει να βρουν έναν τρόπο να το μοιραστούν. Η σχέση τους έχει τελειώσει εδώ και καιρό, έχουν «φτιάξει» και οι δυο τη ζωή τους και δεν μένει παρά να διευθετήσουν αυτή την τελευταία *λεπτομέρεια* που είναι ό,τι κοινό τους έχει απομείνει. **Τα φώτα** της σκηνής ανάβουν και βρίσκονται, εκεί γύρω στα τριάντα, αντιμέτωποι με τον, πρώτο ίσως, απολογισμό της ζωής τους. Αν τότε βγήκαν χαμένοι, τώρα είναι αποφασισμένοι να κερδίσουν. Θα αποφύγουν τα λάθη του παρελθόντος, θα γίνουν σκληροί, θα διεκδικήσουν ό,τι θεωρούν ότι τους ανήκει. Συντάσσουν τις δυνάμεις τους, επιστρατεύουν «μισθοφόρους» και πολεμοφόδια, και η μάχη για την «επιβίωση» ξεκινά. **Πρόκειται**, όμως, για μια μάχη ήδη χαμένη. Ο τρόπος που οι ήρωες αντιμετωπίζουν το παρόν, τις σχέσεις τους, τον ίδιο τους τον εαυτό αποτελεί το αδύναμο σημείο τους και καθοριστικό στοιχείο για την έκβαση του πολέμου των φύλων, αλλά και του έργου. Το διακύβευμα, που μοιάζει στην αρχή να είναι το σπίτι, γίνεται ξαφνικά η ζωή τους. Και τότε, στην κορύφωση της μάχης, αποδεικνύονται άοπλοι, μικροί, οικτρά παραπλανημένοι. Στη σκηνή έχει στηθεί ήδη ένας κόσμος στον οποίο ο έρωτας έχει γίνει συνώνυμο του σεξ, ο διάλογος του καυγά, η διαφωνία της βίας και το δίκαιο της εκδίκησης. Τα ένστικτα, η πρώτη βάση της ζωής, επιστρέφουν εκδικητικά και αποκαθλώνουν τον homo sapiens. Και η ζωή, που «σαν τα σκυλιά» πάλεψαν οι ήρωες να κερδίσουν, δεν είναι πια παρά μια... σκυλίσια ζωή. **Δεν μπορούν** όμως να κάνουν πίσω, να γυρίσουν τον χρόνο... ή μήπως μπορούν; Η εποχή μας είναι μια ενδιαφέρουσα εποχή.

Αμαλία Κοντογιάννη
Νοέμβριος 2008

Ύστερα από το πρώτο μισό της *Επιστροφής* του Χάρολντ Πίντερ, που πρωτοπαρουσιάστηκε τον Ιούνιο του 1965, μια αγανακτισμένη κυρία μπήκε στο φουαγιέ με αγέρωχο βήμα φωνάζοντας: **«Σαν τα ζώα!»**.

Σαν τα σκυλιά

Παρακολούθησα την παράσταση του έργου *Σαν τα σκυλιά* καθισμένος στην πρώτη σειρά θεατών. Λίγες μόνο ίντσες με χώριζαν από τους ηθοποιούς, βρισκόμουν τόσο κοντά τους που μπορούσα να μυρίσω τα τσιγάρα του Νηλ και το άρωμα της Βίκυς. Όταν ο Σπλοτζ είπε πως η γυναίκα του τον πέταξε έξω, όχι επειδή την χτύπησε ή την πρόδωσε αλλά επειδή «απλά με βαρέθηκε», ένας αναστεναγμός συμπάθειας ακούστηκε από τους θεατές. Αργότερα, η εξοργιστική επίθεση του Νηλ στην Άλεξ συνέβη ακριβώς μπροστά στα μάτια μου και δύσκολα θα ξεχάσω το βλέμμα καιροσκοπικής χαράς που είδα να περνά από το πρόσωπο του Σπλοτζ τη στιγμή που του δόθηκε η ευκαιρία να βιάσει την Άλεξ. Όταν ο Νηλ έβγαλε το χέρι του από το παντελόνι της Άλεξ αιματοβαμμένο, κύματα αποστροφής κατέκλυσαν την αίθουσα. Αμήχανη σιωπή, ένα ποτήρι έπεσε και έσπασε. Το όριο ανάμεσα στο ιδιωτικό και στο δημόσιο είχε παραβιαστεί. Μια άλλη βραδιά, κατά τη διάρκεια του ίδιου επεισοδίου, μια γυναίκα λιποθύμησε και, εξαιτίας του συνωστισμού, έπρεπε να τη μεταφέρουν πάνω από τα κεφάλια των υπόλοιπων θεατών μέχρι την έξοδο. Κάποια άλλη φορά, έπιασε φωτιά επί σκηνής από ένα τσιγάρο που δεν έσβησε καλά. Παρόλο που κάποιοι κριτικοί είχαν αντιρρήσεις για την πλοκή του έργου του Ζάιντλικ, πολλοί επαίνεσαν δίκαια τον συγγραφέα για τον ασυμβίβαστο τρόπο γραφής του. [...] **Ο αγγλικός τίτλος του έργου** *Dogs Barking* (κατά λέξει μετάφραση: *Σκυλιά που γαυγίζουν*) παραπέμπει στην παροιμία «σκυλί που γαυγίζει δεν δαγκώνει». «Τα σκυλιά που γαυγίζουν πολύ δεν δαγκώνουν κιάλας», λέει ο Ζάιντλικ. Καθένας από τους τέσσερις χαρακτήρες «έχει την ικανότητα να δαγκώσει πραγματικά, αλλά τις περισσότερες φορές περιορίζεται στο γαύγισμα». Καθένας τους «έχει κάποια στιγμή την επιλογή να δαγκώσει και κάποιοι αρπάζουν την ευκαιρία. Η Άλεξ είναι ένα σκυλί που δαγκώνει, αλλά επιλέγει να μην το κάνει. Πρόκειται, πιθανόν, για το πιο δυνατό πρόσωπο του έργου». Παρόλο που η Άλεξ θέλει ο Νηλ να παραδεχτεί ότι πραγματικά την αγαπά, προκειμένου να έχει την ευχαρίστηση να «του δώσει τη χαριστική βολή», δεν φτάνει ποτέ στο σημείο να κάνει κάτι τέτοιο. Ο Νηλ, παρά το μένος του, είναι «στην πραγματικότητα σκυλί που γαυγίζει αλλά δεν δαγκώνει», με αποτέλεσμα «όταν πραγματικά δαγκώσει, να είναι τόσο αντίθετο στη φύση του, που το όλο συμβάν να καταλήξει σε καταστροφή. Δεν πρόκειται για ψυχοπαθή αλλά για έναν φυσιολογικό άνθρωπο που έχει πειστεί σε βαθμό μεγαλύτερο από όσο μπορεί να αντέξει. **Πολλοί από τους θεατές,** και μάλιστα τους άντρες, ένιωσαν έντονο μίσος για τον Νηλ». Γιατί όμως; «Ίσως γιατί αναγνώρισαν στον Νηλ πολλά δικά τους στοιχεία». Το έργο υπαινίσσεται ότι οι άνθρωποι συμπεριφέρονται όπως τα ζώα. «Σίγουρα, αυτό είμαστε», λέει ο Ζάιντλικ. «Μπορεί να έχουμε υψηλότερες φιλοδοξίες αλλά τελικά είμαστε μέρος του ζωικού βασιλείου». [...]

Η τακτική του σοκ χρησιμοποιείται στο πλαίσιο της αναζήτησης βαθύτερου νοήματος καθώς και της επανεξέτασης των θεατρικών δυνατοτήτων –στην προσπάθεια των συγγραφέων να δουν πόσο μακριά μπορούν να πάνε.

Γραμμένο με πάθος και ευφράδεια, το έργο *Σαν τα σκυλιά* είναι η γρήγορη σε ρυθμό έκθεση μιας εδαφικής διαμάχης στα πλαίσια του πολέμου των δύο φύλων. [...] Το έργο του Ζάιντλικ μπορεί να χαρακτηριστεί διασκεδαστικό αλλά ταυτόχρονα είναι και συναισθηματικά ωμό. Ο συγγραφέας επιλέγει συνειδητά να φτάσει γρήγορα σε σημείο συναισθηματικής κορύφωσης, ώστε «να διαθέτει μεγαλύτερη ελευθερία στον χειρισμό συναισθηματικών θεμάτων». «Με συναρπάζει ο διαρκής αλληλοσπαραγμός των ανθρώπων στον αγώνα τους να επικοινωνήσουν». [...] **Η μάχη των δύο φύλων** δίνεται τόσο υπαινικτικά όσο και ανοικτά. [...] Όταν η Άλεξ και ο Νηλ καυγαδίζουν, ένα από τα πιο σκληρά χτυπήματα της Άλεξ είναι ότι συγκρίνει τη σεξουαλική ζωή της με τον Νηλ με τη σεξουαλική ζωή της με τον Μπεν: «Είναι αστείο, έτσι δεν είναι; Γνωρίζεις έναν συγκεκριμένο άνθρωπο και ξαφνικά κάνεις πράγματα και του επιτρέπεις να κάνει πράγματα που αρνιόσουν κατηγορηματικά να κάνεις με τους προηγούμενους εραστές σου». Ωστόσο, ανεξάρτητα από αυτό το φαινομενικά μεγάλο χτύπημα, τα αισθήματά της για τον Νηλ είναι διφορούμενα. Ακόμη κουβαλά τη φωτογραφία του στο πορτοφόλι της. Όταν η αδερφή της τής το υποδεικνύει, η Άλεξ ισχυρίζεται ότι δεν το είχε συνειδητοποιήσει. Πρόκειται για μια τυπική στιγμή οξυδέρκειας και αμφισημίας: ο Ζάιντλικ μας επιτρέπει ταυτόχρονα να τη μισο-πιστέψουμε αλλά και να τη μισο-αμφισβητήσουμε. Με την επίθεση του Νηλ στην Άλεξ, το έργο μεταβαίνει από τη λεκτική αψιμαχία στη φυσική πάλη. Παρόλο που με αυτόν τον τρόπο λύνεται η διαμάχη για το διαμέρισμα, η λύση αυτή μοιάζει εξαιρετικά ακραία. «Αλλά», σημειώνει ο Ζάιντλικ, «η έκβαση αυτή είναι “ψυχολογικά συνεπής”». [...] **Τόσο οι άνδρες όσο και οι γυναίκες** «θέλουν να ζήσουν με ένταση, όχι μόνο σε σεξουαλικό αλλά και σε συναισθηματικό επίπεδο», λέει ο Ζάιντλικ. «Όλοι ψάχνουν τον άνθρωπο εκείνον που θα τους απαλλάξει από την ανασφάλεια. Ωστόσο, αυτό είναι εξαιρετικά σπάνιο, αν όχι αδύνατο». Όταν κάποιος θέλει απελπισμένα να ερωτευτεί, είναι έτοιμος να κοροϊδέψει τον εαυτό του για τα ίδια του τα αισθήματα. «Κατασκευάζει μια βολική εικόνα του άλλου». Γεμάτο δυνατές μεταφορές ζωικών παθών, το έργο απογυμνώνει αυτήν την εικόνα και αποκαλύπτει τον πλασματικό της χαρακτήρα.

Aleks Sierzi, *In-yer-face Theatre. British Drama Today*, Faber and Faber, Λονδίνο, 2001, σσ. 199-205.
Μετάφραση: Όλγα Χατζηακώβου.

Επειδή ο άνθρωπος είναι γλωσσικό ον, πολλές φορές οι λέξεις φαίνεται να προσβάλουν περισσότερο από τις πράξεις στις οποίες αναφέρονται.

Κάτι σωστό πρέπει να υπάρχει σε ένα έργο που, πριν καλά-καλά φτάσει στη μέση, σε κάνει να εύχεσαι να μπορούσες να πιάσεις από τον γιακά έναν κεντρικό χαρακτήρα και να τον πετάξεις από το παράθυρο.

Benedict Nightingale, The Times

Η δύναμη του έργου Σαν τα σκυλιά βρίσκεται στον ύπουλο τρόπο με τον οποίο ο ένας ήρωας καταφέρνει να φέρει τον άλλο σε κατάσταση αλλοφροσύνης.

Robert Butler, The Independent on Sunday

Μέχρι το σπαρακτικό φινάλε, οι θεατές είναι μάρτυρες της απερίγραπτης διαδικασίας μέσω της οποίας οι ήρωες χάνουν τον πραγματικό τους εαυτό και τα όνειρά τους. Μοιάζουν να απαρνιούνται ένα κομμάτι του εαυτού τους, καθώς εγκαταλείπουν ο ένας τον άλλο και προχωρούν στην επικράτεια του συμβιβασμού και των τύψεων.

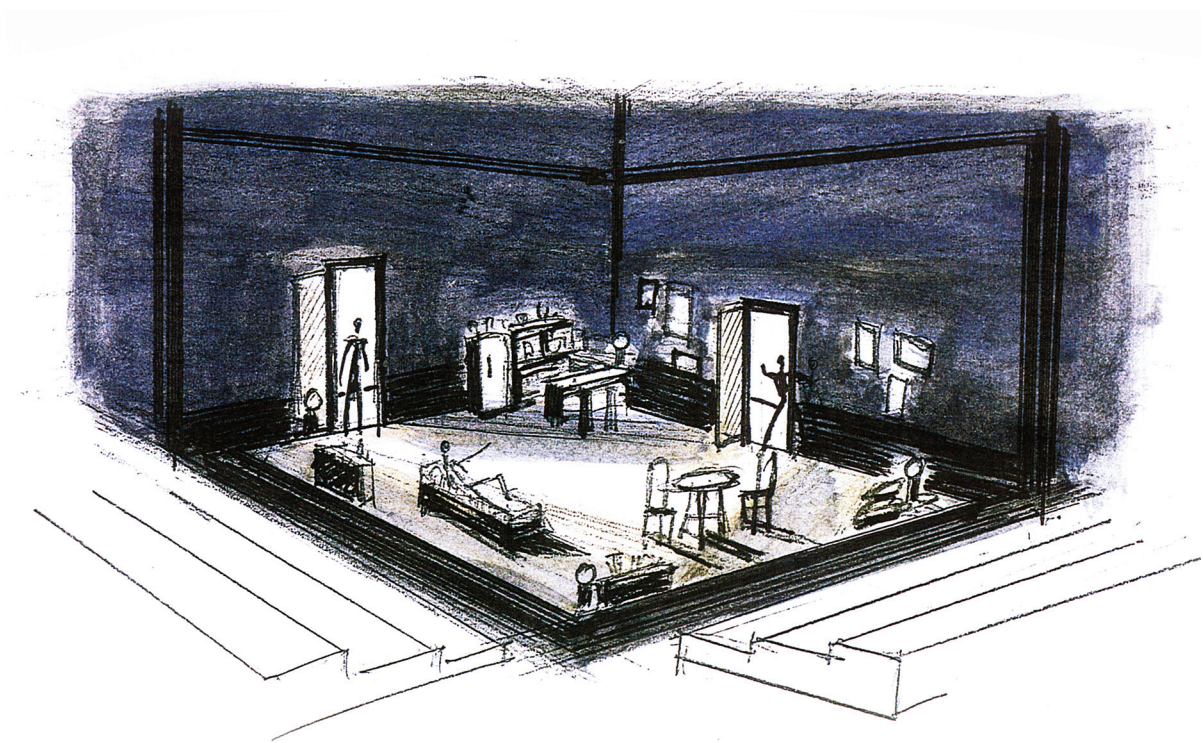
Lucia Maro

Η κατάσταση είναι εφιαλτική από την αρχή μέχρι το τέλος. Βλέπουμε τους ήρωες να δίνουν τη μια αισχρή μάχη μετά την άλλη, ανάμεσα σε εγκαταλελειμμένους εραστές, ζηλιάρες αδερφές και χρησιμοποιημένους φίλους.[...] Πρόκειται για μια από εκείνες ακριβώς τις καταστάσεις όπου όλοι ελπίζουμε ότι δεν θα βρεθούμε ποτέ. Η αναπαράσταση του πάθους είναι εξαιρετικά έντονη και συναρπάζει, ρίχνοντας ένα σκληρό φως στις πιο σκοτεινές γωνιές της καρδιάς. [...] Το κοινό χαρακτηριστικό όλων των χαρακτήρων είναι η επιθυμία τους να έχουν τον έλεγχο, να κατέχουν και να είναι επιθυμητοί. Όταν αισθάνονται ότι προδόθηκαν με κάποιον τρόπο, τίποτα δεν μπορεί να σταθεί εμπόδιο στην προσπάθειά τους να πάρουν εκδίκηση.

Sarah Vanstone

Αυτή η ζωή; Σκυλίσια ζωή.

David Benedict, The Independent

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

του Φίλιπ Ρίντλεϊ

Μετάφραση-σκηνοθεσία: ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΡΕΒΗ
Σκηνικά-κοστούμια: ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΤΣΑΣ
Φωτισμοί: ΚΩΣΤΗΣ ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΣ
Βοηθός σκηνογράφου: ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΕΦΡΑΙΜΙΔΟΥ
Οργάνωση παραγωγής: ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΥ

Διανομή (με σειρά εμφάνισης)

Τράβις Φλαντ	ΚΩΣΤΑΣ ΖΑΧΑΡΑΚΗΣ
Τόρτσι Σπαρκς	ΜΙΣΕΛ ΒΑΛΕΪ
Ρίο Σπαρκς	ΕΥΗ ΣΑΡΜΗ
Μις Θειάφι	ΠΑΟΛΑ ΜΥΛΩΝΑ
Μις Κηροζίνη	ΒΑΛΕΝΤΙΝΑ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

Τι είναι το in-er-face theatre;

Υπαινίσσεται την παραβίαση των συνηθισμένων ορίων.

Όλα μου τα έργα έχουν την ευαισθησία του
«θεάτρου των αισθήσεων» της Βικτωριανής εποχής:
οι εικόνες του έργου και ο σκηνικός χώρος είναι κραυγαλέα και κακόγουστα..
Για μένα, η οπτική εικόνα του θεατρικού έργου ήταν πάντα ζωτικής σημασίας.
Πάντα έβλεπα τις εικόνες ως κινητήριους μοχλούς των συναισθημάτων.
Πάντοτε επιδιώκω να δημιουργήσω μια στερεότυπη εικόνα,
έναν ζωντανό πίνακα που αποκαλύπτει το νόημα χωρίς την ανάγκη του λόγου...

**Μας αναγκάζει να αντιμετωπίσουμε ιδέες και συναισθήματα που συνήθως
προσπαθούμε να αποφύγουμε επειδή είναι υπερβολικά επώδυνα,
τρομακτικά, δυσάρεστα ή έντονα.**

Ο συγγραφέας

Ο Φίλιπ Ρίντλεϊ γεννήθηκε στο East End του Λονδίνου, όπου ζει και εργάζεται. Σπούδασε ζωγραφική στο St. Martin's School of Art και έργα του έχουν παρουσιαστεί σε όλη την Ευρώπη. Ανάμεσα στα λογοτεχνικά του έργα περιλαμβάνονται τα *Crocodilia* (1988), *In the eyes of Mr. Fury* (1989), *Flamingoes in Orbit* (1990), καθώς και τρία διηγήματα για παιδιά με τίτλους *Mercedes Ice* (1989), *Dakota of the white flats* (1989) και *Krindlekrax* (1991). Το τελευταίο, κέρδισε το βραβείο Smarties Prize for Children's Fiction, καθώς και το W.H. Smith Mind-Boggling Book Award, βραβείο όπου οι κριτές του είναι τα ίδια τα παιδιά. Έχει γράψει, επίσης, ραδιοφωνικά έργα για το BBC Radio: *October Scars the Skin*, *The Aquarium of Coincidences* και *Shambolic Rainbow*. Σκηνοθέτησε τις ταινίες μικρού μήκους *Visiting Mr. Beak* (1987) και *The Universe of Dermot Finn* (1988), ενώ στη συνέχεια έγραψε το σενάριο για την ταινία μεγάλου μήκους *The Krays* (1990). Η ανατρεπτική ταινία μεγάλου μήκους *Διάφανο δέρμα*, σε δικό του σενάριο και σκηνοθεσία, **κέρδισε**

έντεκα διεθνή βραβεία, ψηφίστηκε στο *L.A. Times*, ενώ το περιοδικό

Το 1991 βραβεύτηκε ως ο πιο υποσχόμενος από τον θεσμό Evening Standard Film Awards. του σενάριο και σκηνοθεσία, παρουσιάστηκε **έργο** *Ο Δίκρανος Ντίσνεϊ* (*The Pitchfork* Λονδίνου το 1991, ενώ την επόμενη χρονιά *Το* θέατρο Hampstead, με μεγάλη καλλιτεχνική Most Promising Newcomer της *Evening Theatre Awards*, το πολυσυζητημένο βραβείο

Whitworth Award, καθώς και το βραβείο Most Promising Playwright του Critics' Circle. **Άλλα έργα του:** *Επιστροφή στον Παράδεισο* (*Ghosts from a Perfect Place* Hampstead Theatre, 1994), *Vincent River* (Hampstead Theatre, 2000), *Leaves of Glass* (Soho Theatre, 2007), *Mercury Fur* (παρουσιάστηκε στο πλαίσιο του αφιερώματος This other England και σημείωσε πρωτοφανή επιτυχία, προκαλώντας ακραίες αντιδράσεις για το περιεχόμενο του εκρηκτικού και ασυμβίβαστου περιεχομένου του). Έγραψε, επίσης, τα έργα για νεανικό κοινό *Scribbleboy*, *Moonfleece*, *Sparkleshark* (Εθνικό Θέατρο της Αγγλίας, Lyttelton, 1999), *Fairytaleheart* και *Apocalyptic* (Hampstead, 1998). Συνεχίζει να γράφει βιβλία για παιδιά με τεράστια αποδοχή και επιτυχία. Το τελευταίο έργο του *Piranha Heights* (Soho Theatre, 2008, σκην. Lisa Goldman) έλαβε εξαιρετικές κριτικές, καθώς και την αποδοχή του κοινού. Σε στάδιο παραγωγής βρίσκονται δύο ταινίες μεγάλου μήκους: *The Summer of 76* και μια διασκευή από το ευρέως γνωστό παιδικό του βιβλίο με τίτλο *Krindlekrax*.

ως μια από τις καλύτερες ταινίες του 1991 *Rolling Stone* τον χαρακτήρισε «οραματιστή». νέος σκηνοθέτης της βρετανικής φιλμογραφίας Η ταινία *The Passion of Darkly Moon*, σε δικό το 1996. Το πρώτο του **βραβευμένο θεατρικό** *Disney*) παρουσιάστηκε στο Bush Theatre του *πιο γρήγορο ρολόι του κόσμου* ανέβηκε στο και εισπρακτική επιτυχία· κέρδισε το βραβείο *Standard*, ένα από τα βραβεία του Time Out New Theatre Writing του οργανισμού Meyer

Η δημόσια παρουσίαση κρυφών επιθυμιών και τερατωδών πράξεων μας απωθεί και μας εξάπτει ταυτόχρονα. Και υπάρχει πάντοτε η πιθανότητα αυτό που μας αρέσει να παρακολουθούμε να μας αποκαλύπτει κάποιες σκληρές αλήθειες για το ποιοι είμαστε πραγματικά.

Το θέατρο δεν θα μπορέσει να γίνει το πραγματικό θέατρο, να καταστεί δηλαδή ένα μέσο αληθινής αυταπάτης, εκτός αν κατορθώσει να εφοδιάσει τον θεατή με τις γνήσιες ονειρικές κατολισθήσεις, όπου η ροπή του θεατή προς το έγκλημα, οι έμμονες ερωτικές του ιδέες και μανίες, οι αγριότητες του,

οι χίμαιρές του, η ουτοπιστική του αίσθηση για τη ζωή και την ύλη, και ο κανιβαλισμός του ακόμη, να αποδεσμευθούν σε επίπεδα όχι απατηλά ή φανταστικά αλλά εσωτερικά. (Αντονέν Αρτώ, «Το θέατρο της σκληρότητας. Πρώτο μανιφέστο» στο βιβλίο *Το θέατρο και το είδωλό του*, μετάφραση: Παύλος Μάτεσις, Δωδώνη, Αθήνα, σ. 103).

Στη συλλογή άρθρων «Arguments for a Theatre» [Επιχειρήματα για ένα θέατρο], ο Χάουαρντ Μπάρκερ παρουσιάζει ένα έντονα φορτισμένο μανιφέστο για «το θέατρο της καταστροφής», μια μορφή τραγωδίας που δεν προσφέρει κανενός είδους ανακούφιση.

Σχεδιασμός: Χρήστος Χατζηγιάννου

Κοιτάζω έξω απ' το παράθυρο. Βρέχει. Γνώριμη εικόνα. **Η βροχή στο Λονδίνο.** Μένω δυτικά της πόλης, όμως πηγαίνω συχνά στο East End –στην ανατολική μεριά.

Η ανατολική μεριά είναι ένα συνονθύλευμα από παλιές μπυραρίες, μικρά τούβλινα σπίτια, μποέμ νεοχίππυς, φτηνά ινδικά εστιατόρια, μεγάλες εργατικές πολυκατοικίες, φουγάρα, βόλτες πλάι στο κανάλι με φόντο τα γκράφιτι, μυρωδιά από νερό που δεν κινείται, μπύρα, υγρασία, ηλεκτρικές κιθάρες και ένα οξύμωρο εικαστικό κολλάζ από φλούο χρώματα πάνω στο κοκκινόμαυρο των τοίχων και στο γκρίζο του καιρού... **Η ανατολική μεριά** δεν ανήκει στη λίστα με τα τουριστικά αξιοθέατα του Λονδίνου.

Ο Ρίντλεϊ είναι ένας συγγραφέας που ανακάλυψα μερικά χρόνια πριν, όταν η φίλη μου η Jo μου είπε για κάποια έργα του που διάβασε στο Soho Theatre. Τον έψαξα. Μου άρεσε. Η υπόγεια θλίψη, οι εικόνες, οι αισθήσεις, **τα συναισθήματα που δημιουργεί.**

Κι η ιστορία του έργου *Επιστροφή στον Παράδεισο* μάλλον είναι μια ιστορία που θέλω να την πω –έτσι κι αλλιώς εμείς οι άνθρωποι του θεάτρου, ιστορίες λέμε... δικές μας, άλλων, φανταστικές, αληθινές, ιστορίες που κάπου ακούσαμε, ιστορίες που κάποτε ξεχάσαμε... δεν έχει σημασία!

Κι η ιστορία αυτή είναι μια **ROCK ιστορία... βίας και νοσταλγίας!**

Αναστασία Ρεβή
Οκτώβριος 2008

Γιατί το θέατρο σοκάρει τόσο πολύ; Κατά κύριο λόγο επειδή είναι ζωντανό. Τα ταμπού δεν σπάνε σε ιδιωτική απομόνωση αλλά δημόσια.

Ωδή στην ανθρώπινη αντοχή

Μια εξήγηση για την αυθεντικότητα της φαντασίας του Ρίντλεϊ είναι ότι, όσον αφορά το θέατρο, είναι αουτσάιντερ. Γεννημένος στην υποβαθμισμένη συνοικία Bethnal Green στο East End του Λονδίνου το 1964, γοητευόταν πάντα από τις δυνατές εικόνες: η αυτοβιογραφική εισαγωγή του, στην έκδοση των θεατρικών του έργων, είναι γεμάτη από σοκαριστικές εμπειρίες της παιδικής του ηλικίας και από τους πανικούς της εφηβείας. [...] Στο έργο *Επιστροφή στον Παράδεισο*, η βαρβαρότητα δεν χρησιμοποιείται μόνο για να δείξει την –σχεδόν θρησκευτική– ενοχή κάποιου χαρακτήρα αλλά και ως κριτική της νοσταλγίας. Στόχος του είναι να σχολιάσει τον συναισθηματισμό της εργατικής τάξης. Ένας από τους μύθους στην ταινία του *The Krays* [*Οι αδελφοί Κρέι*] είναι ότι ήταν τίμιοι κακοποιοί, φιλάνθρωποι, που έβλαπταν μόνο «το είδος τους», σκληροί άντρες του χτες που έκαναν ένα δημόσιο λειτούργημα, διάσημοι για τις πράξεις τους και τα κομψά τους ρούχα στην εποχή τους. Οι σημερινοί εγκληματίες έχουν χάσει τη διάσταση του μύθου: είναι στυγνοί και τιποτένιοι. **Ο Τράβις** στο έργο παραπονιέται ότι με δυσκολία αναγνωρίζει το East End που σήμερα μοιάζει να είναι ένας σκουπιδότοπος, αγνώριστος από τις βρωμιές και τα γκράφιτι. Με βασική φιλοσοφία ότι **η βία γεννά βία**, ο Ρίντλεϊ υπογραμμίζει τις φρικτές συνέπειές της και σχολιάζει το πόσο δικαιολογείται η βία μέσα από την υποκειμενική εξιστόρηση της αλήθειας. Το αισιόδοξο τέλος του πρώτου ανεβάσματος του έργου, που σχολιάστηκε από μερίδα του κοινού, υπονοεί ότι η αλλαγή είναι εφικτή, κάνοντας ένα καίριο πολιτικό σχόλιο... Ο Ρίντλεϊ σημειώνει: **«μπορεί να ενισχύω λίγο τα χρώματα, αλλά ό,τι γράφω είναι αληθινό**. Προσπαθώ, επίσης, να βρω κάτι μυθικό σε αυτόν τον υπόκοσμο που ζει στα άκρα. Πολλοί κριτικοί έχουν πει ότι τα έργα μου έχουν περισσότερα κοινά με την αρχαία τραγωδία από τη σύγχρονη δραματολογία, και νομίζω ότι έχουν δίκιο. Για παράδειγμα, το έργο *Ο Δίκρανος Ντίσανεϊ*, διαδραματίζεται σε ενότητα χρόνου και χώρου και είναι γεμάτο μονολόγους». **Άλλες επιρροές του** είναι ο Σαμ Σέπαρντ και ο Τεννενσού Ουίλλιαμς. «Υπάρχει κάτι όμοιο στα άδυτα της Αμερικής του Νότου και του ανατολικού άκρου του Λονδίνου που δημιουργεί δυναμικές, δυνατές γυναίκες και άντρες σε σεξουαλική σύγχυση», λέει ο Ρίντλεϊ. Το βικτωριανό μοτίβο του έργου *Επιστροφή στον Παράδεισο*, χρωστάει πολλά στον Ντίκενς «αν και πολλά στοιχεία από το μελόδραμα τα αξιοποιεί με έναν τρόπο μεταμοντέρνο». Αφετηρία υπήρξε το σενάριο της ταινίας για τους αδερφούς Κρέι. «Μιλούσα με κάποιους γκάγκστερ για να εμπνευστώ διαλόγους από τη συνομιλία τους, και μου έλεγαν ότι ενώ η κοινωνία τους προσδιοριζόταν παραδοσιακά από τη μαφία και τους νονούς της νύχτας, έχουν φτάσει σήμερα να φοβούνται περισσότερο από οτιδήποτε άλλο τις γυναικείες συμμορίες. Έτσι **ενδυναμώθηκε μέσα μου η ιδέα της μητριαρχικής κοινωνίας** που εκδικείται την πατριαρχία». Ωστόσο, το κλειδί είναι «ότι οι τρεις βασικοί χαρακτήρες έχουν αυταπάτες ή έχουν πει ψέματα στον εαυτό τους για το παρελθόν».

Κάποιες φορές, αυτό που μας προσβάλλει περισσότερο μπορεί να ταυτίζεται με αυτό που μας συναρπάζει περισσότερο. Είναι σαν να θέλουμε να μάθουμε περισσότερα για τον εαυτό μας αλλά φοβόμαστε.

Ο Ρίντλεϊ επεξεργαζόταν ιδέες του για τη λειτουργία της μνήμης και «για τις αμαρτίες των γονέων που μεταβιβάζονται στα παιδιά τους» και, όταν έγραφε τη δεύτερη πράξη, σκέφτηκε ότι «όπως και στην αρχαία τραγωδία, το μόνο που μπορεί να γκρεμίσει αυτό το αδιέξοδο είναι μια πράξη βίας» και «το μόνο που μπορεί να δικαιολογήσει τα διάφορα συμβάντα του έργου είναι μια συμβολική κάθαρση, μια θυσία.» Για αυτό και ταράχτηκε, όταν οι κριτικοί χαρακτήρισαν τη βία στο έργο του άσκοπη, γιατί «αν δεις τους αφηγηματικούς άξονες του έργου, η βία είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα της πλοκής». Γιατί οι κριτικοί ήταν τόσο επιθετικοί; «Νομίζω ότι πολλοί από αυτούς είδαν τη βία ως μια συμβολική πράξη της νέας γενιάς εναντίον του John Wood [γνωστός Βρετανός ηθοποιός που υποδύθηκε τον Τράβις Φλαντ] και του ό,τι αυτός εκπροσωπούσε. Μου είπε κάποιος: Δεν θα είχες τέτοια αντίδραση από τους κριτικούς, αν τα έβαζες με τον Μπέρκοφ». **Η ένταση της αντίδρασης μετά τα βασανιστήρια** της δεύτερης πράξης «έκανε τους ανθρώπους να ξεχάσουν ότι η δεύτερη πράξη ήταν στην πραγματικότητα μια σκηνή οικεία και αστεία ανάμεσα σε δύο παλιούς εκκεντρικούς που αναπολούν το παρελθόν». Ο Ρίντλεϊ δεν χρησιμοποίησε τη βία για να τη διακωμωδήσει, ούτε τη χρησιμοποίησε ως ένα μεταμοντέρνο αστείο —ο μόνος ανεκτός τρόπος για να αντιμετωπίζεται λογοτεχνικά η βία εκείνην την εποχή. «Αν και το να κάνω κάτι αποδεκτό δεν ήταν ποτέ μέσα στις προθέσεις μου». Θέματα για την πολιτική εικόνα των δύο φύλων παρουσιάζονται, επίσης, στο έργο. «Είναι αποδεκτό να βλέπεις επιθετικούς και βίαιους άντρες στη σκηνή, αλλά τα μοχθηρά κοριτσάκια είναι ένα άλλο θέμα». «Άγγιξε ένα καυτό θέμα» συμφωνεί ο Torrey, «γιατί δείχνει ότι οι νέες γυναίκες μπορούν να είναι τόσο βίαιες όσο και οι νέοι άντρες, κάτι για το οποίο κανένας δεν μίλαγε ως τότε»... **Αυτό που κάνει την Επιστροφή στον Παράδεισο το καλύτερο έργο του Ρίντλεϊ** είναι η ένταση μεταξύ των ζωντανών γοτθικών εικόνων και οι υποφώσκουσες έννοιες κάτω από τη δράση της αναζήτησης της αγάπης, της απώλειας και της θυσίας. Και ενώ πολλά μέρη του έργου θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν ως αποτέλεσμα φλογερής και εφηβικής φαντασίας, το τέλος του αποκαλύπτει τα λανθάνοντα αυτά αισθήματα με έναν ευφάνταστο και δυναμικό τρόπο... Το έργο δείχνει τι παθαίνουν οι άνθρωποι όταν είναι τόσο κυριευμένοι από την προσωπική τους ιστορία, ώστε ξεχνούν να ακούσουν την ιστορία κάποιου άλλου. **Θα έρθει μια μέρα, υπογραμμίζει το έργο, που η ιστορία που θα ειπωθεί θα είναι τελικά για σένα.** Πέρα από την ευγλωττία του, οι καλύτερες στιγμές του έργου περιλαμβάνουν μια αμετακίνητη θλίψη, μια σιωπηλή συνειδητοποίηση του πόνου και της απώλειας, καθώς και την εγκαρτέρηση, ώστε να τα αντέξουμε: μια διαδικασία συγκινητική, μια ωδή στην ανθρώπινη αντοχή.

Aleks Sierz, *In-yer-face Theatre. British Drama Today*, Faber and Faber, Λονδίνο, 2001, σσ. 44-47.
Μετάφραση: Τζωρτζίνα Κακουδάκη.

Τη δεκαετία του '90, ένας μεγάλος αριθμός έργων νέων συγγραφέων χρησιμοποίησαν σαφώς προκλητικό υλικό προκειμένου να εξετάσουν βαθύτερα τον τρόπο που ζούμε και αισθανόμαστε. Ποτέ άλλοτε δεν υπήρξαν τόσα πολλά ωμά, επιθετικά και σκοτεινά έργα.

Ο Ρίντλεϊ έχει ξεχωριστό λόγο και αυθεντική σαρκαστική ματιά... Με αυτό του το έργο, τρίτο στη σειρά της συγγραφικής του διαδρομής, επιβεβαιώνει την υποσχόμενη παρουσία του. Μαύρο χιούμορ, βίαιες σκηνές και αμαρτίες από το παρελθόν που κατατρέχουν το παρόν... έργο που σου κόβει την ανάσα!

Jack Tinker, Daily Mail

Ο Ρίντλεϊ δεν έχει αυταπάτες για τη ζωή του Λονδίνου της άλλης μεριάς! Άνθρωποι πληγωμένοι, χωρίς διέξοδο, που προσπαθούν να κρατηθούν από ένα παρελθόν το ίδιο σκληρό με ένα αδυσώπητο παρόν!

Jeremy Kingston, The Times

Μια σκοτεινή ιστορία που ξετυλίγεται με κοφτερό χιούμορ και γκροτέσκ λεπτομέρειες! Ο Ρίντλεϊ στα καλύτερά του!

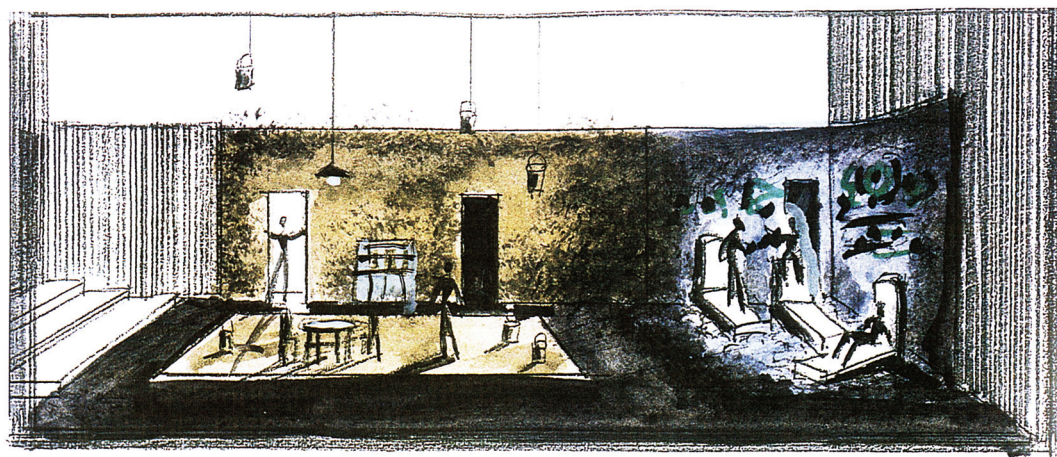
John Gross, Daily Telegraph

Το συγκεκριμένο έργο του Ρίντλεϊ μοιάζει με φονικό κοκτέιλ που προσφέρεται μαζί με το αντίδοτο. Νοσταλγικό, σαρκαστικό, άγριο. Η ποίηση του λόγου του μοιάζει με σιδερένια γροθιά... Μια κωμωδία που μοιάζει με ελεγεία, ένα έργο χωρίς συναισθηματισμούς, βίαιο και ανατριχιαστικά διασκεδαστικό.

John Peter, Sunday Times

Ο Ρίντλεϊ είναι ιδιαίτερος συγγραφέας, πολυμαθής, ευφυής και δημιουργός των διαφορετικών και αλλόκοτων θεατρικών έργων και ταινιών του σύγχρονου Βρετανικού ρεύματος.

James Christopher, Time Out

2η ΕΥΚΑΙΡΙΑ

του Γιώργου Ηλιόπουλου

Σκηνοθεσία: ΤΑΚΗΣ ΤΖΑΜΑΡΓΙΑΣ

Σκηνικά-κοστούμια: ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΤΣΑΣ

Μουσική: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΖΑΒΡΟΣ

Φωτισμοί: ΚΩΣΤΗΣ ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΣ

Βοηθός σκηνοθέτη: ΣΜΑΡΩ ΓΚΟΤΖΙΑ

Βοηθός σκηνοθέτη β': ΤΖΕΝΗ ΚΑΡΑΒΙΤΗ

Βοηθός σκηνογράφου: ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΕΦΡΑΙΜΙΔΟΥ

Οργάνωση παραγωγής: ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΥ

Διανομή (με σειρά εμφάνισης)

Αντώνης ΣΤΕΡΓΙΟΣ ΤΖΑΦΕΡΗΣ

Μίμης ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΠΑΣΤΕΡΓΙΟΥ

Κίμων ΜΙΧΑΛΗΣ ΓΟΥΝΑΡΗΣ

Αναστασία ΘΑΛΕΙΑ ΣΚΑΡΛΑΤΟΥ

Σημείωμα σκηνοθέτη

Τέσσερα πρόσωπα οικεία και καθημερινά, σε μια κρίσιμη περίοδο της ζωής τους, διαγράφουν τη δική τους τροχιά σε τέσσερις ομόκεντρους κύκλους, αναζητώντας τον θρίαμβο της προσωπικής τους ελευθερίας. **Αλήθειες και ψέματα**, ως αόρατα νήματα του παρελθόντος, γίνονται ορατά, όταν στο κέντρο πλανάται το όραμα της επερχόμενης αλλαγής με τη «2^η ευκαιρία».

Στη λαχτάρα τους για το δικαίωμα στις ομορφιές της ζωής που θα μπορούσαν να έχουν με τη «2^η ευκαιρία» δυσκολεύονται να ανταποκριθούν και να αφεθούν σε αυτή, είτε γιατί θα πρέπει να αναθεωρήσουν τις απόψεις τους για τη μέχρι τώρα τακτοποιημένη ζωή τους είτε δίνοντάς της **ψευδαισθητικές διαστάσεις** ή και ακόμα επειδή πιστεύουν ότι δεν έχουν δικαίωμα στην ευτυχία.

Ανήμποροι να διαχειριστούν τα συναισθήματά τους και να υπερβούν τα όριά τους, παραμένουν **παγιδευμένοι** στις συναισθηματικές τους εξαρτήσεις και φαντασιώσεις και η «2^η ευκαιρία» μετατρέπεται σε απειλή. **Ενοχές και φόβοι** από χρέη του παρελθόντος ζωντανεύουν και τους αναγκάζουν να υπερασπίζονται τα ζωτικά τους ψεύδη ως ιδεολογήματα.

Η παράσταση προτίθεται να υπογραμμίσει το έδαφος που παράγει αυτά τα πρόσωπα και την αιτία που τα προσδιορίζει, χωρίς να περιοριστεί απλώς στη φωτογράφισή τους. Οι έμμεσες μπεκετικές αναφορές του έργου –Χαμ και Κλοβ στο *Τέλος του παιχνιδιού*– διαρθρωμένες με **χιούμορ και ειρωνεία**, αποτελούν το σημείο εκκίνησης και εστίασης της σκηνικής ανάδειξής του.

Στόχο έχει να αναδείξει την προσπάθεια του καθενός από μας να ξεφύγει από τον μικρόκοσμό του, να παλέψει κάποτε με τις ενοχές και τους φόβους του για να μπορέσει να διαχειριστεί τα **συναισθήματά του**. Στη δεύτερη ευκαιρία ίσως να είμαστε έτοιμοι...

Τάκης Τζαμαργιάς
Νοέμβριος 2008

Ο Γιώργος Ηλιόπουλος γεννήθηκε στην Αθήνα. Είναι απόφοιτος του Παντείου Πανεπιστημίου Αθηνών (Τμήμα Δημόσιας Διοίκησης) και αριστούχος απόφοιτος της Δραματικής Σχολής «Τζένη Καρέζη». Παρακολούθησε, επίσης, κύκλο σεμιναρίων με τον Tara Sudana (μόνιμο συνεργάτη της ομάδας του Πήτερ Μπρουκ). **Ως ηθοποιός** συμμετείχε στις παραστάσεις: *Ορέστεια, αποσπάσματα ενός τραγικού λόγου*, σε σκηνοθεσία Michael Zaibel, στο πλαίσιο του 9^{ου} Παγκόσμιου Φεστιβάλ Θεάτρου στο Μπρνο της Τσεχίας το 1999 και του Παγκόσμιου Φεστιβάλ Πειραματικού Θεάτρου του Καΐρου το 2000), καθώς και σε θεατρικές παραστάσεις δικών του έργων. Συμμετείχε, επίσης, στις τηλεοπτικές σειρές: *Τι συμβαίνει με τον Χάρη*; (Κώστας, Ant1, 2001), *Camera Café* (Κούλης, Mega, 2002), *Καλά να πάθεις* (Τζώρτζης, Alpha, 2003), *Όλα στην ταρατσα* (Κωνσταντίνος, Alpha, 2004) και *Σκερτσάκια* (Ant1, 2006). Έχει συνεργαστεί με τους σκηνοθέτες: Πέμυ Ζούνη, Γρηγόρη Βαλτινό, Helen Scotty κ.ά. **Έγραψε τα θεατρικά έργα:** *Desperados* (Καστανιώτης, 2000), *Το τέλος του καλοκαιριού* (Making Noise, 2002), *Στα σκοτεινά...* ή *Bed time stories*

(Making Noise, 2005), *Μια ωραία και μου*, *4Ever*, *2^η Ευκαιρία* και *Το μαύρο κουτί*. Θέατρο της Άνοιξης, στο Θέατρο του Νέου Μεταξουργείου, στο ΔΗΠΕΘΕ Κομοτηνής, στο κ.ά., ενώ το *Μαύρο κουτί* πρόκειται να στο θέατρο «Τζένη Καρέζη», τον Ιανουάριο *Bed time stories* μεταφράστηκε από την τον τίτλο *XXX Anonymus* και παρουσιάστηκε από τον θίασο T.L. Company. Ο ίδιος θίασος Αναστασίας Ρεβή και της Martina Reynolds το έργο του *4Ever*. Το *4Ever* μεταφράστηκε, επίσης, στα γερμανικά από τον Routh Kuller και παρουσιάστηκε σε σκηνοθεσία Tim Rydeil στη Γερμανία. **Το Τέλος του καλοκαιριού** ήταν υποψήφιο στην κατηγορία «Καλύτερο ελληνικό έργο» στα θεατρικά βραβεία του περιοδικού Αθηνόραμα το 2003, ενώ την ίδια χρονιά συμπεριλήφθηκε στη λίστα των προτεινόμενων ευρωπαϊκών έργων από το Ευρωπαϊκό Θεατρικό Συμβούλιο. Το *4Ever* απέσπασε το πρώτο βραβείο στη διοργάνωση «Αγώνες Νέων Δημιουργών» και εντάχθηκε στην εκπομπή της ET1 «Θεατρικά μονόπρακτα».

πιστευτή ιστορία, Τα μυστικά της αποτυχίας **Τα έργα του έχουν παρουσιαστεί** στο Κόσμου, στο Θέατρο Μουσούρη, στο Θέατρο θέατρο Επί Κολωνών, στο θέατρο Φούρνος παρουσιαστείσε σκηνοθεσία Κώστα Καζάκου, του 2009. **Το έργο του Στα σκοτεινά...** ή Αναστασία Ρεβή και τη Martina Reynolds με στο Λονδίνο, στο Δουβλίνο και στην Πράγα παρουσίασε στο Λονδίνο, σε μετάφραση της

... **ευτυχία** είναι να αγαπάς και να σε αγαπούν...

Ο άνθρωπος είναι φτιαγμένος **από χρόνο...**

Ουίλλιαμ Σαίξπηρ

Μια συζήτηση με τον συγγραφέα του έργου

Έχετε δηλώσει αρκετές φορές ότι δεν θεωρείτε τον εαυτό σας συγγραφέα, αλλά ηθοποιό. Ωστόσο, η κριτική αλλά και η ανταπόκριση του κοινού έχει επιβραβεύσει τα έργα σας τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό. Εξακολουθείτε να επιμένετε σε αυτή τη δήλωση παρά την ευρεία αυτή αποδοχή, και εάν ναι, γιατί;

Γράφω γιατί είμαι ηθοποιός. Από αυτή τη θέση και με αυτή την αφορμή. Δεν ανήκω σε κάποιο ρεύμα, δεν εκπροσωπώ καμιά σχολή, δεν έχω καμιά σοφία να διδάξω. Από την άλλη, όλοι σήμερα γράφουν. Κάποια στιγμή όλοι μπορούν να γράψουν κάτι καλό. Αυτό δε σε κάνει αυτόματα συγγραφέα. Το γράψιμο είναι οδυνηρή, σκληρή

και αχάριστη τέχνη —όπως όλες οι τέχνες είναι και οφείλουν να είναι. Δουλειά του καλλιτέχνη είναι να προσπαθεί να εξελιχτεί ξεκινώντας από την αρχή, χωρίς δεδομένα και τίτλους. Δουλειά του είναι

να γκρεμίσει τις σιγουριές και τις ασφάλειες και πρώτα από όλα να καίει τις δάφνες του. Από την άλλη μεριά το θεατρικό έργο δεν είναι λογοτεχνία. Δεν μπορείς να το πάρεις μαζί σου και να το διαβάσεις στην παραλία. Ζει μόνο πάνω στη σκηνή. Έχει ανάγκη ηθοποιούς και κοινό. Άρα συγγραφέα σε κάνει πρώτα από όλους το κοινό τιμώντας τη δουλειά σου με την παρουσία του και οι καλλιτέχνες που θέλουν να συναντηθούν ξανά και ξανά με το έργο σου θέλοντας να ξαναζήσουν στον κόσμο που έφτιαξες. Από την άλλη είναι το τεστ του χρόνου που είναι απλό και σκληρό: αν αυτό που έγραψες είναι ζωντανό. Αν έχει κάτι να πει για

τα βασικά και αναπάντητα ακόμα ερωτήματα της ανθρώπινης ψυχής... Όλα αυτά ελπίζω να είναι σκέψεις ωριμότητας και όχι άμυνα...

Έχετε πει ότι δεν ακολουθείτε συνήθως κάποια συγκεκριμένη τεχνική όσον αφορά τους κώδικες της θεατρικής γραφής, αλλά ότι γράφετε μάλλον «με το στομάχι». Τι σημαίνει αυτό;

Η συγγραφή, όπως και η υποκριτική, είναι πάνω από όλα ασκήσεις θάρρους. Όλα ξεκινούν από ένα ερώτημα. Όσο πιο κοντά στον στόχο είναι, τόσο πιο αποτελεσματικός θα είσαι. Όσο πιο έντιμα ρωτήσεις, όσο πιο πολύ θέλεις να μάθεις, όσο πιο αποφασισμένος είσαι τόσο πιο θαρραλέα θα ψάξεις. Και οι απαντήσεις

δεν βρίσκονται στο μυαλό. Εκεί κοιμούνται κατασκευάσματα. Ο καλλιτέχνης πρέπει να έχει γερό στομάχι για να ανοίξει πόρτες που πρώτα από όλα αυτόν φοβίζονται. Να περπατήσει σε μονοπάτια άγνωστα. Πρέπει να κάνει τη διαδρομή που η καθημερινότητα

και η εποχή δεν αφήνει άλλους να κάνουν. Γι' αυτό ο κόσμος πάει στο θέατρο. Γι' αυτό πληρώνει εισιτήριο. Για να σε δει να τολμάς. Μετά από χρόνια κατάλαβα πως η δουλειά μου στη σκηνή είναι να αισθάνομαι και να κατανοώ. Όντας στη ζωή μου δειλός, φοβισμένος, ενοχικός και γενικότερα ένας άνθρωπος επιφανειακός, γράφοντας και παίζοντας καλούμαι να με ξεπεράσω —όσο μπορώ. Καλούμαι να τολμήσω να ρωτήσω, να μάθω, να ερευνήσω, να αποκαλύψω, να γελοιοποιηθώ, να χάσω και να κερδίσω, να θυμώσω και να συγχωρήσω. Οφείλω να βαδίσω σε μονοπάτια που ποτέ σαν Γιώργος δεν θα βάδιζα, να κάνω σκέψεις που δεν θα τολμούσα, να αντιμετωπίσω ό,τι καθημερινά προσπαθώ να αποφύγω. Με λίγα λόγια καλούμαι να

Το γράψιμο είναι οδυνηρή, σκληρή και αχάριστη τέχνη —όπως όλες οι τέχνες είναι και οφείλουν να είναι.

δράσω. Γιατί το θέατρο όπως και η ζωή είναι Δράση.

Υπάρχουν συγγραφείς που σας έχουν επηρεάσει;

Θα ήμουν ευτυχής αν έγραφα μια φράση σαν και αυτή που έχουν γράψει σε κάποιο από τα έργα τους οι Άλμπι,

**Για πολλούς η
συγγραφή είναι
χαλάρωση, χόμπι,
διασκέδαση κλπ...
Για μένα είναι
βασανιστήριο.**

Μίλλερ, Ουίλλιαμς, Πίντερ, Πιραντέλλο, Τσέχωφ, Ευριπίδης. Τα έχουν πει όλα. Σήμερα προσπαθείς να ξαναθέσεις το ερώτημα σε νέες βάσεις. Οι νέοι συγγραφείς είναι λίπασμα για τους επόμενους, μέσα

τους υπάρχουν οι προηγούμενοι και οι καινούργιοι που θα έρθουν. Η συνειδητοποίηση ότι δεν είμαστε ξεκομμένοι, ότι δεν ανακαλύπτουμε κάθε μέρα τον τροχό και ότι ανήκουμε σε ένα σύνολο με συγκεκριμένο στόχο και στάση απέναντι στα πράγματα, αποτελεί μια αρχή, μια ευθύνη και μια δήλωση ωριμότητας. Ο συγγραφέας δεν είναι ένα παράξενο φρούτο που ξαφνικά φυτρώνει στη γη ή πέφτει από το διάστημα μαζί με κάποιον αστεροειδή. Αν δεν υπήρχαν κάποιοι άλλοι πριν από εμάς δεν θα υπήρχαμε εμείς. Είμαστε όλοι φύλλα σε ένα δέντρο που έχει τις ρίζες βαθιά στην ιστορία. Ένα κομμάτι της παγκόσμιας συνείδησης και κουλτούρας.

Έχετε στον νου σας το κοινό, όταν γράφετε ένα θεατρικό έργο;

Το μόνο πράγμα που έχω στο νου μου όταν γράφω ένα έργο είναι να με βρίζω γιατί το άρχισα. Για πολλούς η συγγραφή είναι χαλάρωση, χόμπι, διασκέδαση κλπ... Για μένα είναι βασανιστήριο. Όταν γράφω, είμαι ο πιο αχώνευτος άνθρωπος που υπάρχει. Η μόνη στιγμή που απολαμβάνω στη συγγραφή είναι όταν πατώ το print στον εκτυπωτή και μαζεύω μία-μία τις σελίδες. Όμως υπάρχει κάτι που ανακάλυψα. Τυχαία –σε αυτή την παράσταση

του *Desperados* από τα ΤΕΙ. Όταν αντιλήφθηκα –πριν αρχίσει η παράσταση– ότι στο αμφιθέατρο βρίσκονταν 7000 σπουδαστές, τρομοκρατήθηκα. Ρώτησα τον εαυτό μου αν αυτά τα παιδιά σήμερα έχουν την πρώτη θεατρική τους εμπειρία –αν αυτό που έχεις γράψει είναι μπαρούφα, δεν θα θελήσουν να πατήσουν ξανά σε θέατρο. Και εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησα την Ευθύνη που έχουμε όλοι μας απέναντι στη Τέχνη μας. Στη ζωή μας μπορεί να είμαστε ότι θέλουμε: απέναντι στη δουλειά μας, όμως, είμαστε υποχρεωμένοι να είμαστε όχι μόνο σοβαροί και τίμιοι, αλλά και να αναλογιστούμε τις ζημιές που μπορεί να προκαλέσουμε άθελα μας. Οφείλουμε με κάθε δουλειά μας να σκεφτόμαστε τον θεατή που θα στείλουμε στη δουλειά του αλλού αύριο.

Πόσο δύσκολο είναι να γράφεις θέατρο σε μια εποχή που σημαδεύεται από την «εμπορευματοποίηση» της τέχνης και τη «μαζικοποίηση» της κουλτούρας; Θεωρείτε ότι το παγκόσμιο κοινωνικό, πολιτικό και οικονομικό τοπίο σήμερα, προσφέρει υλικό στους δραματουργούς;

Ζούμε σε πραγματικά δύσκολες μέρες. Το μέλλον είναι τώρα και η Επιστημονική φαντασία είναι πραγματικότητα.

Βέβαια τα πράγματα ποτέ δεν ήταν ρόδινα για την ανθρωπότητα: αυτό λέει η Ιστορία. Αλλά σήμερα καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε μια Εποχή που στο στόχαστρό της έχει τον άνθρωπο. Για να πετύχεις πρέπει

**Η μόνη στιγμή που
απολαμβάνω στη
συγγραφή είναι
όταν πατώ το print
στον εκτυπωτή και
μαζεύω μία-μία τις
σελίδες.**

να βιομηχανοποιηθείς –πρέπει να κάνεις update και να κατεβάσεις την νεότερη και καλύτερη έκδοσή του εαυτού σου. Πρέπει να βάλεις στην άκρη τις ανάγκες σου και να αποδώσεις. Ο χρόνος είναι χρήμα, οι συναισθηματισμοί είναι για τους losers, οι ιδέες για τους αφελείς, η επανάσταση ξεπερασμένο ανέκδοτο. Ο Θαυμαστός

νέος κόσμος βασίζεται στην Κίνηση (τρέξε για να μην μείνεις πίσω), στις Συμμαχίες (φρόντισε να είσαι με τους Δυνατούς), στην Παραγωγικότητα (να εύχεσαι να είναι θετικοί οι Δείκτες σου), στον Ανταγωνισμό (ποιος είναι ο αντίπαλος για να πατήσω hit), στην Συγκέντρωση (είσαι αυτά που έχεις) και στην Κατανάλωση (είσαι αυτά που μπορείς να αγοράσεις). Είναι εμφανές πως δεν υπάρχει και πολύς χώρος για την Τέχνη. Κι όμως, τώρα είναι η στιγμή που απαιτείται συσπείρωση δυνάμεων. Είναι η στιγμή που οι καλλιτέχνες οφείλουν να αφουγκραστούν την κοινωνία και να κάνουν αυτό που τους ζητά: να μας θυμίσουν αυτό που η Εποχή πασχίζει με νύχια και με δόντια να μας κάνει να ξεχάσουμε: την ανθρώπινη φύση μας. Υπάρχει διέξοδος; δεν είναι όλα χαμένα ούτε στημένα, όπως είναι εύκολο να πιστεύουμε. Με το internet, τα δορυφορικά κανάλια και τα MME, σήμερα ο συγγραφέας οφείλει να λάβει υπόψη του ότι δεν μιλά στον διπλανό του, στον συγχωριανό του, ούτε καν στον πατριώτη του, αλλά σε όλον το κόσμο. Αυτό σε καμιά περίπτωση δεν σημαίνει πως πρέπει να χάσει την ταυτότητα του· άλλωστε, αν κάτι τέτοιο συμβεί, τότε δεν μιλάμε για καλλιτέχνη. Οι αισθήσεις του πρέπει να οξυνθούν· οφείλει να προσπαθήσει πιο πολύ να βρει το νήμα που μας ενώνει. Δεν μιλώ για ισοπέδωση, δεν μιλώ για άλωση· μιλώ για μια βαθιά τομή που λέγεται: αφουγκράζομαι – εντοπίζω – παρατηρώ – αισθάνομαι – κατανοώ – τοποθετούμαι – δίνω ή παίρνω τη σκυτάλη! Αυτό που παίζει καθοριστικό ρολό σε αυτή τη διαδικασία είναι η εξέλιξη της γλώσσας. Στο πέρασμα των αιώνων η γλώσσα φθίνει. Οι λέξεις χάνουν το ειδικό τους βάρος. Μοιάζουν με καράβια δίχως έρμα. Εύκολα λέμε «αγαπώ ή σε μισώ» γιατί δεν νιώθουμε τη δόνηση και το συναισθηματικό φορτίο που ένιωσαν αυτοί που γέννησαν τη λέξη. Μιας που ο άνθρωπος οργανώνει σκέψη και αντίληψη και συνεπώς τη συνείδησή του από τη γλώσσα αυτή, η φθορά έχει συνέπεια στον τρόπο που βιώνουμε και αντιλαμβ-

βανόμαστε την καθημερινότητά μας. Το θέατρο ανέκαθεν ήταν ένας ιερός τόπος καταγραφής της ανθρώπινης συνείδησης και συμπεριφοράς. Το θέατρο καταγράφει αυτές τις διαφοροποιήσεις. Γι' αυτό και επιβάλλεται το ανέβασμα νέων ελληνικών έργων σήμερα. Να δούμε πού ήμασταν, πού φτάσαμε, τι χάσαμε ή τι αφήσαμε πίσω μας –όχι μόνο ως έθνος, αλλά και ως κύτταρο του ανθρώπινου οργανισμού.

Οι ήρωες στη 2^η Ευκαιρία, με εξαίρεση τον Κίμωνα, είναι όλοι τους άνθρωποι που θέλουν να αγαπήσουν και να αγαπηθούν. Ωστόσο, η αγάπη και ο έρωτας αποτελεί, σχεδόν για όλους, τον «απαγορευμένο καρπό». Τι είναι αυτό που τους εγκλωβίζει;

Ο φόβος για το τι είναι ικανοί να κάνουν με αυτή. Όλοι μιλάμε για την αγάπη, όλοι μιλάμε για τον έρωτα· άλλωστε, έχουμε και σχετική γιορτή. Η λογοτεχνία, το Χόλυγουντ και τα χιλιάδες λαϊκά σουζέ σε αυτόν αναφέρονται. Το θέμα είναι αν όντως είμαστε ερωτευμένοι. Έχουμε πραγματικά ερωτευτεί ποτέ ή απλά το λέμε γιατί πρέπει να το πάθουμε, επειδή ο έρωτας είναι το πιο διαφημιζόμενο προϊόν; Η αλήθεια είναι πως ο έρωτας είναι μια δύναμη ανεξέλεγκτη. Δεν έχουν όλοι τα κότσια να αναμετρηθούν μαζί της. Υπάρχουν κάποιοι που είναι έτοιμοι να πέσουν στη φωτιά για να τον διεκδικήσουν. Υπάρχουν άλλοι που άκουσαν τον συναγερμό και προσπέρασαν...

«Αγνόησε την επιθυμία και θα σε αγνοήσει κι αυτή» λέει χαρακτηριστικά ο Μίμης στην 1^η σκηνή του έργου. Πόσο δύσκολο είναι για έναν άνθρωπο να «κλειδώσει» αυτά τα συναισθήματα; Ποιος είναι ο αληθινός Μίμης, αυτός που τόσο καλά κρύβει πίσω από μια στάση ζωής που έχει υιοθετήσει εδώ και χρόνια και που την υπερασπίζεται ως συνειδητή επιλογή του;

Ο Μίμης ανήκει στην κατηγορία των ανθρώπων που η εμπειρία και η γνώση της ζωής, του έμαθαν το «ΜΗ» και το «ΠΡΟΣΟΧΗ». Έμαθε να λειτουργεί με πρόγραμμα και με έλεγχο. Το απρόβλεπτο, το άγνωστο και το μη ελεγχόμενο είναι λέξεις που δεν θέλει να τις ξέρει. Όλα πρέπει να κινούνται με τον γνωστό και τον αποδεκτό από αυτόν τρόπο και τίποτα δεν πρέπει να ταράξει τις ρουτίνες που εξασφαλίζουν αυτό που νομίζει ότι είναι ασφάλεια. Σαφέστατα τα συναισθήματα και πόσο μάλλον ο έρωτας είναι απειλές που πρέπει να αντιμετωπιστούν και να εξολοθρευτούν. Καθήκον του είναι να διατηρεί και να επιβάλλει την Τάξη. Πίσω του κρύβεται ένας φοβισμένος άνθρωπος, ένας που θα ήθελε, αλλά ποτέ δεν τόλμησε· και αποφάσισε όχι μόνο να πνίξει τα θέλω και τα αισθήματά του, αλλά και να πείσει τον εαυτό του πως δεν υπάρχουν. Και σε αυτόν δίνεται μια 2^η ευκαιρία να αναθεωρήσει τις απόψεις του. Γίνεται τραγικό πρόσωπο όχι για αυτά που έχασε, αλλά για αυτά

που νομίζει ότι τον δικαίωσαν. Σκιά πάνω στον Μίμη η μητέρα—ένα πρόσωπο που παίζει πρωταγωνιστικό ρόλο στο έργο. Αυτή έθεσε τους κανόνες και καθόρισε τις ζωές των παιδιών της. Τις δικές τις φοβίες και απογοητεύσεις βλέπουμε στον Μίμη. Με συγκινεί βαθιά, παρόλο το χιούμορ που έχει. Το «υλικό» του Μίμη υπάρχει νομίζω σε όλους μας. Όσο μεγαλώνουμε και ανάλογα με το πώς μεταφράζουμε τη ζωή, αλλάζει η αναλογία μέσα μας. Νομίζω ότι προσπαθώντας να κατανοήσω ανθρώπους που βλέπω γύρω μου σαν και αυτόν και ταυτόχρονα ο φόβος μου ότι μπορεί να κάνω τα λάθη τους στάθηκε η αφορμή να γράψω αυτό το έργο.

Ο Αντώνης, από την άλλη, έχει αφήσει μια χαραμάδα ανοιχτή. Μετά την εμφάνιση της Αναστασίας στη ζωή

του, μάλιστα, μεταμορφώνεται εντελώς: αρχίζει να νιώθει ζωντανός και να ελπίζει σε μια 2^η ευκαιρία. Ωστόσο, οι ενοχές για αυτά του συναισθήματα θα αποδειχτούν πιο ισχυρές από την ανάγκη του για τη χαρά της ζωής. Γιατί συμβαίνει αυτό;

Ο Αντώνης μέσα του (σε αντίθεση με τον Μίμη)—πιστεύω ασυνείδητα—έχει κρατήσει αναμμένη τη φωτιά. Η Αναστασία είναι ο καταλύτης που θα τη φουντώσει. Δεν έχει βιώματα· θέλει να έχει, αλλά έχει ασπαστεί τα πιστεύω του Μίμη. Έχει βρει μικρές διεξόδους για να

εκτονώνεται (ταινίες, φυτά κλπ.) αλλά συνειδητοποιεί ότι όλα αυτά είναι υποκατάστατα. Η εμφάνιση της Αναστασίας στη ζωή του είναι η ευχή που γίνεται πραγματικότητα. Ανθίζει όμως η γλάστρα του από την παρουσία της. Το κακό είναι πως όλο αυτό γίνεται χωρίς αυτή να το ξέρει. Μαθημένος να ζει σε δικό

του κόσμο, τη χειρίζεται σαν ηρωίδα ταινίας που ο ίδιος γράφει το σενάριο. Αποφασίζει να επαναστατήσει για χάρη της, χωρίς αυτή να του έχει δώσει τέτοιες ελπίδες, και το χειρότερο, χωρίς καν να έχει αντιληφθεί τα συναισθήματά του. Ο κόμπος που μέσα του σφίγγεται είναι γνωστός: το «θέλω» και το «πρέπει». Θέλω να ζήσω, αλλά έχω υποχρέωση στον αδελφό μου. Είναι τόσο μεγάλη η ανάγκη του, που τόλμα να αμφισβητήσει ένα περιστατικό της παιδικής του ηλικίας που αποτελεί το «βαρύ χαρτί» του Μίμη: ότι εξαιτίας του έπαθε ό,τι έπαθε. Και θέτει το ερώτημα: «Τι ζωή θα είχες, αν δεν υπήρχα εγώ για να τη θυσιάσεις;». Η διάφορα ηλικίας ανάμεσα στα δύο αδέρφια (περίπου 20 χρόνια) δεν κάνει τον Μίμη απλά αδελφό, αλλά και πατέρα και μάνα για τον Αντώνη. Οι δυο τους είναι ένα—είναι η μονάδα

που για πρώτη φορά κινδυνεύει να χωριστεί. Οι δυο τους είναι οικογένεια. Και οι σχέσεις εξάρτησης, χρέους, υποχρεώσεων και καθήκοντος καθορίζουν αυτή την οικογένεια —όπως και όλες τις οικογένειες. Αν του το επέτρεπαν οι συνθήκες (αν έλεγε ναι η Αναστασία), θα το έκανε το βήμα. Δεν ξέρω τι γεύση θα είχε η ευτυχία για ένα άτομο με τις δικές του αποσκευές.

Η Αναστασία, επίσης, έχει αφήσει μια χαραμάδα ανοιχτή: «Σε μια άλλη διάσταση υπάρχει η ευτυχία και περιμένει. Αρκεί να κάνεις ένα βήμα...». Πόσο έτοιμη είναι να κάνει αυτό το βήμα;

Η Αναστασία είναι ο καταλύτης του έργου. Για τον Μίμη ο όφισ, για τον Αντώνη το μήλο. Όλα όμως συμβαίνουν εν αγνοία της —όπως και όλη της η ζωή. Έφτασε στα 40 χωρίς να ξέρει πώς. Μετέωρη απέναντι σε όλους και σε όλα. Δεν τολμά να διεκδικήσει τίποτα, γιατί πιστεύει πως δεν της αξίζει τίποτα. Είναι μια από αυτές τις γυναίκες που βλέπουμε στις στάσεις, μόνες τους στα καφέ και μοιάζουν πάντα να περιμένουν κάτι που δεν έρχεται. Είναι όμορφες, αλλά πάντα λες πως κάτι τους συμβαίνει. Μάτια υγρά που δεν αποφασίζουν να κλάψουν. Μοιάζουν με αγρίμια που σπαράζουν βουβά πιασμένα στα σαγόνια της απογοήτευσης. Ακούω ραδιόφωνο τώρα που απαντώ και παίζει ένα τραγούδι που είναι λες και η Νικολακοπούλου το έγραψε για αυτή: «ωραία, νέα και ατυχής...».

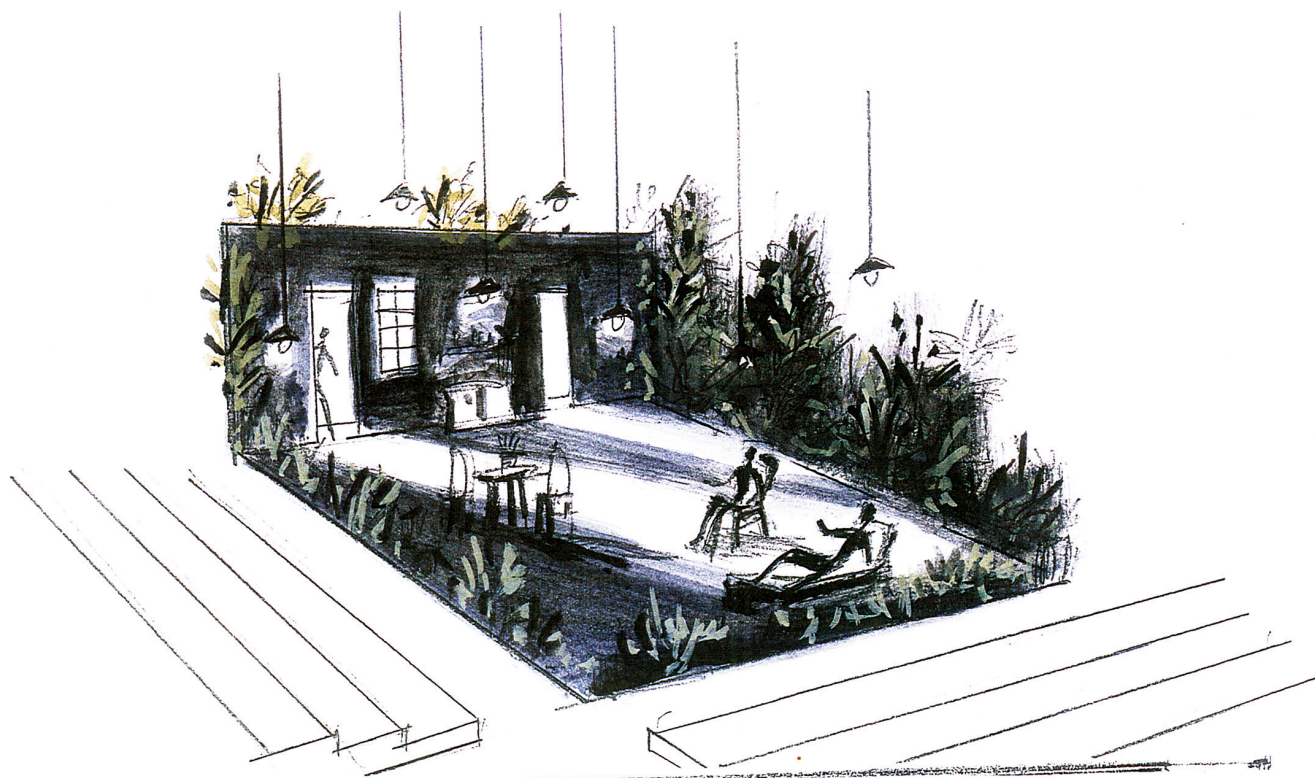
Ο Κίμων διαφέρει από όλους τους υπόλοιπους ήρωες του έργου: έχει γευτεί την ευτυχία, είναι χορτασμένος από τη ζωή. Ποια είναι η σχέση του με τα δύο αδέλφια και πόσο καταλυτικός είναι ο ρόλος του για τις τελικές επιλογές τους;

Ζηλεύω τον Κίμωνα. Είναι αυτά τα καλοκάγαθα γεροντάκια που τα χρόνια μαζί με τις ρυτίδες έσκαψαν και ένα χαμόγελο στο πρόσωπό τους. Δεν έχει παράπονα από τη ζωή του. Το θέμα δεν είναι αν οι απαιτήσεις του για κάποιον είναι χαμηλές: το θέμα είναι πως ό,τι ήθελε το είχε. Γι' αυτό και δηλώνει χορτασμένος. Είναι ο χιουμορίστας που κάθε αντροπαρέα έχει. Δεν είναι ιδιαίτερα έξυπνος, αλλά μια χαρά τα κατάφερε. Άθελα

του —και αυτό γιατί δεν μπορεί ποτέ να καταλάβει τα ρεύματα ανάμεσα στα δυο αδέλφια— εμπλέκεται ή πυροδοτεί τους καυγάδες τους. Έχει πλάκα γιατί είναι ποτισμένος από αυτή τη λαϊκή σοφία της ζωής. Αυτής που λέει «Δόξα τον Θεό —καλά τα καταφέραμε ως τώρα!».

Με τον Γιώργο Ηλιόπουλο συζητήσε η Ελπίδα Βιάννη.

**Μάτια υγρά που
δεν αποφασίζουν
να κλάψουν.
Μοιάζουν με
αγρίμια που
σπαράζουν
βουβά πιασμένα
στα σαγόνια της
απογοήτευσης.**

Βιογραφικά σημειώματα

ΡΟΥΛΑ ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ (βοηθός σκηνοθέτη)

Σπουδές: Ιδιωτική σχολή Καλών Τεχνών Κούρος (ζωγραφική-γλυπτική). Ανώτερη Σχολή Δραματικής Τέχνης Θυμέλη. Σεμινάρια υποκριτικής και αυτοσχεδιασμού στο θέατρο Del' Actrois, στο Παρίσι. Συμμετείχε στις παραστάσεις: *Ο τσουρεκάνθρωπος*, *Τραγίλογοι*, *Λεύτερο ζευγάρι*, *Άγριες διαθέσεις* (ΚΘΒΕ), *Να χαίρεσαι τα γενέθλια σου*, *Λυσιστράτη*, *Ο μπαμπάς εκπαιδεύεται* (ΚΘΒΕ), *Το λουρί του Σωκράτη*, *Η πετρομενοχώρα*, *Όρνιθες*, *Αντιγόνη*, *Εντίθ Πιάφ*. Συνεργάστηκε με τους σκηνοθέτες: Γ. Μαλούχο, Κ. Σαντά, Δ. Καλό, Γ. Κιουρτσίδη. Σκηνοθεσίες: *Οι γυναίκες διασκεδάζουν*, *Μέσα στο νερό δασκάλα*, *...και Ιουλιέτα*, *Το λουρί του Σωκράτη*, *Το παραμύθι χωρίς όνομα*, *Η τελετή*, *Μήδεια* (Μποστ), *Ειρήνη*, *Λεύτερο ζευγάρι*, *Τα γουρουνάκια-κουμπάρδες*, *Το παιχνίδι της τρέλας και της φρονιμάδας*. Συνεργάστηκε με το ΚΘΒΕ, ως βοηθός σκηνοθέτη, στην παράσταση *Άντε ψυχούλα μου σκότωσέ με*. Διδάσκει στο Θεατρικό Εργαστήρι Θέσπης και στο Πολιτιστικό Κέντρο Σουρωτής. Είναι ιδρυτικό μέλος της Εταιρίας Θεάτρου ACTA EST.

ΤΑΣΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

(βοηθός σκηνοθέτη)

Σπουδές: Νομική Σχολή. Τμήμα Θεάτρου της Σχολής Καλών Τεχνών του ΑΠΘ (Υποκριτική και Σκηνοθεσία). Ως βοηθός σκηνοθέτη συνεργάστηκε στις παραστάσεις: *Μου θυμίζεις φιλιά*, *Happy Birthday*, *Woyzeck*, *Bash-κοσμικό γεγονός*, *Η πεντάμορφη και το τέρας*. Συνεργάστηκε με τους σκηνοθέτες: Μ. Μπεκρή, Γ. Παρασκευόπουλο, Β.

Μπακάκου, Γ. Καλαϊτζή. Συνεργάστηκε ως βοηθός του C. de Maglio στο σεμινάριο του Ελληνικού Φεστιβάλ (2006). Είναι υποψήφιος διδάκτορας στο Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ ΑΪΒΑΖΟΓΛΟΥ (ηθοποιός)

Σπουδές: Δραματική Σχολή του ΚΘΒΕ. Συμμετείχε στις παραστάσεις: *Ο Ιάκωβος και ο αφέντης του*, *Ο Φάτσερ στις πόλεις*, *Η επίσκεψη της γηραιάς κυρίας*, *Δωδέκατη νύχτα*, *Ένα καπέλο από ψάθα Ιταλίας*, *Πλούτος*, *Σαμιά*, *Οι αλλοπαρμένοι*, *Αντιγόνη*, *Βάτραχοι*, *Τα ελάφια και οι κατάρες*, *Έξι νύχτες στην Ακρόπολη*, *Ο αυτοκράτορας και το αηδόνι*, *Ο Άρντεν από το Φέβερσαμ*, *Οπερέτα*, *Ήταν όλοι τους παιδιά μου*, *Machinal*, *Ο επιθεωρητής*, *Από τις Βάκχες του Ευριπίδη και Ιουλιανός ο παραβάτης*. Συνεργάστηκε με τους σκηνοθέτες: Γ. Ρήγα, Ευ. Γαβριηλίδη, Ν. Νικολάου, Δ. Χρονόπουλο, Ν. Χουρμουζιάδη, Β. Αρδίτη, Σ. Χατζάκη, Μ. Avkiran, Ε. Θεοδώρου, Β. Νικολαΐδη, Κ. Αρβανιτάκη, Ν. Κοντούρη, Τ. Ράτζο, Ν. Τσακίρογλου. Έχει σκηνοθετήσει ερασιτεχνικά έξι παραστάσεις στην ΕΚΦΘ, με 11 βραβεία σε πανελλήνια φεστιβάλ.

ΜΙΣΕΛ ΒΑΛΛΕΪ (ηθοποιός)

Σπουδές: Υποκριτική στην Ελβετία, όπου συνεργάστηκε με πειραματικούς θιάσους σε έργα των Αραμπάλ, Μπρεχτ, Άλμπι κ.ά. Conservatoire de Paris (μαθήτρια του Antoine Vitez). Από το 1985 ζει μόνιμα στην Ελλάδα. Συμμετείχε σε κινηματογραφικές ταινίες, τηλεοπτικές σειρές, τηλεταινίες και θεατρικές παραστάσεις. Συνεργάστηκε, μεταξύ

άλλων, με τους σκηνοθέτες: Ν. Νικολαΐδη, Τ. Μακετάκη στον κινηματογράφο και Μ. Μαρμαρινό και Γ. Χουβαρδά στο θέατρο. Παράλληλα, μεταφράζει, συμμετέχει σε εναλλακτικές performances και ποιητικά δρώμενα, και συνεργάζεται με καλλιτέχνες πολυμέσων.

ΝΙΝΗ ΒΟΣΝΙΑΚΟΥ (ηθοποιός)

Σπουδές: Δραματική Σχολή Γ. Θεοδοσιάδη. Σχολή Μπαλέτου της Μ. Λιάτσου. Μεταπτυχιακές σπουδές στο Παρίσι, στις Grzebina De Croux. Συνεργάστηκε με το Εθνικό Θέατρο, το ΔΗΠΕΘΕ Καλαμάτας (Λυσιστράτη, Κλεονίκη), το Θέατρο της Οδού Κεφαλληνίας (Πέτρα φον Καντ, Μαρλένε), το Θέατρο Αθηνών (Μικρές αλεπούδες, Άντι), το Θέατρο Εμπρός (Ο μικρός Έγιολφ, Ποντικοκυρά και Αγριόπαπια, Σέρμπι), το Θέατρο Τέχνης (Ληρ, Γονερίλη), το ΔΗΠΕΘΕ Λάρισας (Ο γλάρος, Αρκάντινα) και με το ΚΘΒΕ (Τρεις υψηλές γυναίκες, Ιβάνοφ, Machinal, Νέντα, Άντε ψυχούλα μου σκότωσέ με). Κινηματογράφος: Ιαγουάρος (Βραβείο α' γυναικείου ρόλου), Οι δρόμοι της αγάπης είναι νυχτερινοί και Η κυρία Μίκα. Πρωταγωνίστησε στις τηλεοπτικές σειρές: Ανατομία ενός εγκλήματος, Διπλή αλήθεια, Η αίθουσα του θρόνου, Συκοφαντία του αίματος, Κάπου σε ξέρω, Όλα στην ταρτάσα.

ΚΩΣΤΑΣ ΓΕΡΑΡΔΟΣ (επιμέλεια κίνησης)

Σπουδές: Κρατική Σχολή Ορχηστρικής Τέχνης. Ανωτέρα Επαγγελματική Σχολή Χορού του Δήμου Σταυρούπολης. Υπήρξε μέλος του χοροθεάτρου του ΚΘΒΕ και συνεργάστηκε με τους χορογράφους R. Kammer, N. Gabriel, V. Vlandinkin, J. Vinclair, D. Rossel, Δ. Κορωνάου, Α. Θεοφανίδου, Χ. Μανταφούνη, Κ.

Ρήγο. Συμμετείχε, επίσης, σε θεατρικές παραγωγές του ΚΘΒΕ. Έχει συνεργαστεί, ως ηθοποιός, με τον Θεατρικό Οργανισμό Νέες Μορφές στις παραστάσεις Δούλες και Τα λουλούδια στην κυρία (σκην. Μ. Μπεκρή), Άμλετ και Χοντροί άντρες με φούστες (σκην. Γ. Παρασκευόπουλος). Τον Μάιο του 2001 ίδρυσε την ομάδα χορού Vis Motrix για την οποία χορογραφεί.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΓΚΑΓΚΑΝΗΣ (ηθοποιός)

Σπουδές: Hoxton Hall Arts Centre, Λονδίνο. Συμμετείχε στις παραστάσεις: The Hunger, Speak, The Two Dreamers, The Imperfect Librarian, The Scent of Asia, Edgewise, Flowers for the Lady, XXX Anonymous, Όταν ξυπνούν οι Αμαζόνες, Proof, 22 φόντοι. Τηλεόραση: My Family, Μαζί σου, Αμυνα ζώνης, Υπέροχα πλάσματα, Ιστορίες από την απέναντι όχθη, Ο γητευτής, Σε είδα, Ίχνη, Τα άγρια παιδιά. Κινηματογράφος: Layer Cake, Alter Ego, καθώς και στις ταινίες μικρού μήκους: Ricochet, Furor, Imagining, Ithaca, Καινούργια ζωή. Συνεργάστηκε με τους σκηνοθέτες: M. Vaughn, J. Figgis, M. Lafarro, N. Δημητρόπουλο, Τ. Ο' Dwyer, Λ. Χαρίτο, Α. Πανταζούδη, Κ. Φιλιώτου, Ν. Γραμματικό, Γ. Γαϊτανίδη, Γ. Γκικαπέππα, Β. Τσελεμέγκο, Χ. Νικολέρη, Ρ. Bailey, Α. Δαρλάση, Μ. Kyros, Β. Temple Morris, Α. Ρεβή, Μ. Von Henning.

ΑΝΝΑ ΓΙΑΓΚΙΩΖΗ (ηθοποιός)

Σπουδές: Δραματική Σχολή του Γ. Αρμένη (αριστούχος απόφοιτος). Εθνικό Ωδείο Αθηνών (κάτοχος διπλώματος μονωδίας). Συμμετείχε στις παραστάσεις: Αχ! αυτά τα φαντάσματα, Ο τρόμος και η αθλιότητα του Γ' Ράιχ, Η πρόβα και Βασικά με λεν Θανάση (σκην. Γ. Αρμένης), Το ψέμα έχει μακριά ποδάρια (σκην. Γ.

Διαμαντόπουλος), *Θεσμοφοριάζουσες* (σκην. Σ. Χατζάκης, Εθνικό Θέατρο), *Το όνειρο του Δωδεκάμερου* και *Από τις Βάκχες του Ευριπίδη* (σκην. Τ. Ράτζος). Συμμετείχε στην τηλεοπτική σειρά *Ο θησαυρός της Αγγελίνας* (σκην. Τ. Ψαρράς, NET). Διδάσκει φωνητική και θεατρικό τραγούδι.

ΜΙΧΑΛΗΣ ΓΟΥΝΑΡΗΣ (ηθοποιός)
Σπουδές: Δραματική Σχολή του Κ. Χαρατσάρη. Συνεργάστηκε με το Θεατρικό Εργαστήρι Θεσσαλονίκης και με αθηναϊκούς θιάσους, ενώ παράλληλα συμμετείχε σε πολλές τηλεοπτικές σειρές και ραδιοφωνικές εκπομπές. Τα τελευταία χρόνια, συνεργάζεται με το ΚΘΒΕ. Έχει πάρει μέρος, μεταξύ άλλων, στις παραστάσεις: *Το μικρό Μαχαγκόνι*, *Οι γάμοι των μικροαστών*, *Η εξαίρεση και ο κανόνας*, *Η δολοφονία του Μαρά*, *Κύκλωψ*, *Λυσιστράτη*, *Εκκλησιάζουσες*, *Βαβυλωνία*, *Αι δύο ορφαναί*, *Η κυρία με τις καμέλιες*, *Ο συνταγματάρχης πουλί*, *Καραγκιόζης ο Μέγας*, *Σαμία κ.ά.*

ΚΟΣΜΑΣ ΕΥΦΡΑΙΜΙΔΗΣ
(μουσική επιμέλεια)
Έχει 22 χρόνια παρουσίας στη μουσική σκηνή της Θεσσαλονίκης ως μουσικός παραγωγός ραδιοφωνικών εκπομπών, ως υπεύθυνος για εναλλακτικά είδη μουσικής και ως μουσικός επιμελητής θεατρικών παραστάσεων. Έχει κάνει μουσική επιμέλεια για τις παραστάσεις: *Άμλετ 2*, *Φαίδρας έρως*, *Κοσμικό γεγονός*, *Βόιτσεκ*, *Μου θυμίζεις φιλιά* (Νέες Μορφές), *Κορμί*, *100* (Μικρό Θέατρο) και *Στέλλα Βιολάντη*, *Ελένη* (ΚΘΒΕ). Από το 2002 είναι παραγωγός και παρουσιαστής της ραδιοφωνικής εκπομπής *Περιστροφές* στον 9,58 (ΕΡΤ3).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΖΑΒΡΟΣ (Μουσικός)
Σπουδές: Σύνθεσης στο Bachelor of Music (Louisiana State University), M.A in the composition of Music for Film, TV and Theatre (Bristol University). Είναι υποψήφιος διδάκτορας (3^ο έτος) στο Μουσικό Θέατρο (University of Leeds). Έχει σκηνοθετήσει και έχει γράψει μουσική για τις παραστάσεις: *Alas Mana* και *Icarus* (2006), *Clastoclysm* (2007) και *Metaxi ALogon* (2008). Παράλληλα, ως συνθέτης θεάτρου, έχει εργαστεί, μεταξύ άλλων, στις ακόλουθες παραστάσεις: *Tender Dearly* (West Yorkshire Playhouse, 2007), *Ajax* (Altitude North, 2007), *On/Off* (ΘΟΚ, 2007), *Mela* (West Yorkshire Playhouse, 2008), *Καυτός Πάγος* (ΘΟΚ, 2008), *Carry On Tripping* (Ricardo Menegini, 2008), *Φτωχοί και άγιοι* (ΕΘΑΛ, 2008).

ΚΩΣΤΑΣ ΖΑΧΑΡΑΚΗΣ (ηθοποιός)
Σπουδές: Τραγούδι στο Ωδείο Αθηνών. Σεμινάρια υποκριτικής στο Actors Studio. Συνεργάστηκε με την Πειραματική Σκηνή της «Τέχνης» (*Βεγγέρα*, *Εκκλησιάζουσες*, *Το παιχνίδι της σφαγής*), το ΔΗΠΕΘΕ Καλαμάτας (*Γενικός γραμματέας*, *Υπηρέτης δύο αφεντάδων*, *Νεράιδα*, *Το ημέρωμα της Στρίγγλας*), το ΔΗΠΕΘΕ Πάτρας (*Αγάπης αγώνας άγονος*, *Παντρολογήματα*, *Το πηγάδι των αγίων*, *Φαύστα*), το Θέατρο Άπτις (*Πέρσες*), το Θέατρο Αμόρε (*Οθέλλος*, *Ταρτούφος*, *Ιβάνοφ*, *Βαλς Εξιτασιών*, *Μιμιάμβοι*), το Εθνικό Θέατρο (*Ανοδος και πτώση του Αρτούρου Ούι*, *Πέερ Γκυντ*, *Έξι προσωπα ζητούν συγγραφέα*, *Έντα Γκάμπλερ*, *Δον Κιχώτης*), το ΔΗΠΕΘΕ Βόλου (*Η Στέλλα με τα κόκκινα γάντια*). Συνεργάστηκε σε μουσικές παραστάσεις και συναυλίες με τους: Μ. Φαραντούρη, Ε. Πασπαλά, Σ. Γιαννάτου, Λ. Νικολακοπούλου, Γ. Σπάθα,

Ν. Αντύπα. Τηλεόραση: *Ο χήρος, η χήρα και τα χειρότερα*.

ΓΛΥΚΕΡΙΑ ΚΑΛΑΪΤΖΗ (σκηνοθέτης)

Σπουδές: Ελληνική Φιλολογία ΑΠΘ.
Διδακτορικό Δίπλωμα στον Τομέα Θεατρολογίας. Ως βοηθός σκηνοθέτη συνεργάστηκε με την Πειραματική Σκηνή της «Τέχνης» και με το ΚΘΒΕ. Σκηνοθέτησε τις παραστάσεις: *Περπατώ εις το δάσος, Για της πατρίδας το καλό, Οι Φασουλήδες του Κατσιπόρα, Ο σκούφος, Ο θεατροποιός, Ο Τρελαντώνης, Ο οίκος του Μπάτλερ, Εργαζόμενα κορίτσια, Άντρες σε κρίση, Σολομώντεια λύση, Ο επισκέπτης, Η πεντάμορφη και το τέρας, Οι έρωτες της Κας Μαγκουάιαρ*. Άλλες συνεργασίες: Με τον ραδιοφωνικό σταθμό Μακεδονίας (*Τέχνες και Γράμματα, Θεατρικές Διαδρομές*). Θεατρική κριτική στο περιοδικό *Εντευκτήριο*. Δίδασκε στο Τμήμα Θεάτρου της Σχολής Καλών Τεχνών του ΑΠΘ.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΙΟΥΡΤΣΙΔΗΣ (σκηνοθέτης)

Σπουδές: Η.Β. studio Νέας Υόρκης, Hunter College Νέα Υόρκη, Americus University (B.A. of Theater Arts). Διετέλεσε Καλλιτεχνικός Διευθυντής του Κέντρου Ελληνικού Πολιτισμού Νέας Υόρκης (1984-86), Καλλιτεχνικός Διευθυντής του Δήμου Νεάπολης, (Θεατρικό εργαστήριο Θέσπης, όπου και διδάσκει από το 1995 έως και σήμερα). Έχει πάρει μέρος σε πολλές παραστάσεις ως ηθοποιός. Σκηνοθέτησε έργα των Άλμπι, Γκλοβάσκι, Φεϊντβ, Ντάριο Φο, Καμολετί, Τομπιάας, Χάσεκ, Γκόγκολ, Ζενέ, Πίντερ, Μπέκετ, Στρίντμπεργκ, Αριστοφάνη, Ευριπίδη, Σοφοκλή, Χρυσούλη, Σκούρη, Τριβιζά, Ποταμίτη, Σακελλάριου, Μελά, Α. Νεσίν, Χ. Αποστολίδου. Σε δικό του κείμενο και σκηνοθεσία παρουσίασε στα Δημήτρια το

2006 την παράσταση *Εντίθ Πιάφ*. Έγραψε το σενάριο για την ταινία *Οι φοιτητές* (ΕΤ3). Είναι ιδρυτικό μέλος της Εταιρίας Θεάτρου ACTA EST.

ΘΗΡΕΣΙΑ ΜΑΝΩΛΟΥΔΗ (ηθοποιός)

Σπουδές: Δραματική Σχολή του Κρατικού Ωδείου Θεσσαλονίκης. Συνεργάστηκε με τους σκηνοθέτες: Ν. Διαμαντή, Κ. Μιχαηλίδη, Τ. Μουζενίδη, Α. Βουτσινά, Ε. Βασιλικιώτη, Β. Παπαβασιλείου, Γ. Ρήγα, Θ. Τερζόπουλο, Ε. Δημητροπούλου, Ν. Μαστοράκη, Στ. Τσακίρη, Γ. Ιορδανίδη, Τ. Ράτζο, Ευ. Γαβριηλίδη, Ν. Παπαδάκη κ.ά. Συμμετείχε σε παραστάσεις στο ΚΘΒΕ, στο Θεατρικό Εργαστήριο Θεσσαλονίκης, στον θίασο του Ντίνου Ηλιοπούλου και στο ΔΗΠΕΘΕ Βέροιας. Συνεργάστηκε, επίσης, στο ραδιόφωνο, τον κινηματογράφο και σε τηλεοπτικές σειρές με τους σκηνοθέτες: Τ. Ψαρρά (*Χρυσός νοικοκύρης, Μπουλουίκι, Ασημίνα Λαΐου, Καραβάν Σαράι*), Φ. Κοτρώτση (*Πες το ψέματα*), Β. Βαφέα (*Παράθυρο στη Δύση*), Α. Φρατζή (*Το όνειρο του σκύλου*), Α. Ρήγα (*Το κόκκινο δωμάτιο*).

ΕΙΡΗΝΗ ΜΟΥΡΕΛΑΤΟΥ (ηθοποιός)

Σπουδές: Παιδαγωγικό Τμήμα Νηπιαγωγών του Πανεπιστημίου Αιγαίου. Δραματική Σχολή του Εθνικού Θεάτρου. Συμμετείχε στις παραστάσεις: *Οι δύο άρχοντες από τη Βερόνα* (Τζούλια), *Τρωάδες* (Χορός), *Δεν ακούω, δεν βλέπω, δεν μιλάω* (Ελπίδα), *Δεν πληρώνω, δεν πληρώνω* (Μαργαρίτα), *Τα μωρά τα φέρνει ο πελαργός* (Χριστίνα). Στο πλαίσιο του Θεατρικού Εργαστηρίου του ΚΘΒΕ συμμετείχε στις παραστάσεις: *Φιλονικία /Καθαροί πια: μια παράλληλη ανάγνωση*, *Ο Υμπύ στο σχολείο*, *Φαίδρας και Ιππόλυτου πάθη*. Τηλεόραση: *Βαθύ κόκκινο, Κόλπο γκρόσσο, Φιλοδοξίες, Τα*

παιδιά της Νιόβης. Συνεργάστηκε με τους σκηνοθέτες: Κ. Δαμάτη, Δ. Χρονόπουλο, Γ. Θεοδοσιάδη, Γ. Καραχισαρίδη, Δ. Ιωάννου, Γ. Παρασκευόπουλο, Ε. Λυγίζο, Ν. Σακαλίδη, Δ. Αρβανίτη, Η. Φραγκάκη, Ε. Αναγνωστόπουλο, Μπ. Σπανό.

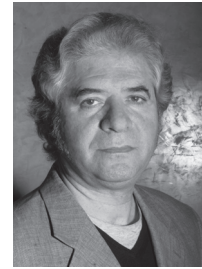

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΠΑΜΙΧΑΣ (στιχουργός)
Σπουδές: Τμήμα Ιατρικής του ΑΠΘ.
Διδάκτωρ στο Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης. Σπουδές Ψυχοδράματος και Κοινωνικοθεραπείας. Εργάζεται ως Ιατρός, Ειδικός Νεφρολόγος, στο νοσοκομείο Γ. Παπανικολάου. Στίχοι του έχουν μελοποιηθεί από τους τραγουδοποιούς Τάνια Νικολούδη και Σωκράτη Παπαϊωάννου.

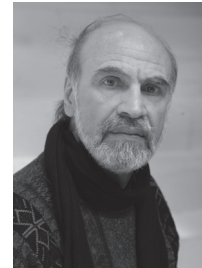

ΠΑΟΛΑ ΜΥΛΩΝΑ (ηθοποιός)
Σπουδές: Δραματική Σχολή Γ. Ροντίδη. Απόφοιτος ανώτερης επαγγελματικής σχολής χορού. Κάτοχος του επιπέδου Intermediate του συστήματος της Βασιλικής Ακαδημίας του Λονδίνου κατόπιν μαθημάτων και προετοιμασίας στη σχολή του χορογράφου-χορευτή Θ. Γκουντή. Σεμινάρια κλασικού μπαλέτου, σύγχρονου χορού και jazz στη Νέα Υόρκη στις σχολές της Martha Graham, Broadway Dance Centre, Steps on Broadway και Alvin Ailey. Έχει κάνει μαθήματα πιάνου, σολφέζ και αρμονίας με την Μαντοβάνι, Μ. Αθανασάτου και Μ. Γκουντή. Συμμετείχε στις παραστάσεις του ΚΘΒΕ: *Βάκχες*, *Συρανό ντε Μπερζεράκ*, *Ο Επιθεωρητής*, *Αυτοκράτωρ Μιχαήλ* (Ζωστή), *Τέλος καλό, όλα καλά* (Ισαβέλλα), *Ιβάνοφ*, *Ντόλλυ!* (και ως βοηθός χορογράφου), *Ιφιγένεια η εν Ταύροις*. Συνεργάστηκε με τους σκηνοθέτες: Β. Νικολαΐδη, Γ. Μιχαηλίδη, Ν. Μαστοράκη, Γ. Ιορδανίδη, Ευ. Γαβριηλίδη, Τ. Ράτζο, Ν. Τσακίρογλου.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΤΟΥΜΟΥΖΗΣ (ηθοποιός)
Σπουδές: Δραματική Σχολή του Κρατικού Ωδείου Θεσσαλονίκης. Στο ΚΘΒΕ συμμετείχε στις παραστάσεις: *Ματωμένος γάμος* (Λεονάρντο), *Οι αριθμημένοι* (Καθηγητής 30), *Γαλιλαίος* (Σαγκρέντο), *Δόνια Ροζίτα* (Γαμπρός), *Παίζοντας* (Άντρας), *Μήδεια* (Αιγέας), *Αίας* (Αγαμέμνων), *Βάκχες* (α' Αγγελιοφόρος), *Επτά επί Θήβας* (6^{ος} Κατάσκοπος), *Χάρολντ και Μωντ* (Ψυχίατρος), *Τρωίλος και Χρυσήδα* (Οδυσσέας), *Φονικό στην εκκλησιά* (Πειρασμός), *Η σπασμένη στάμνα* (Βάλτερ), *Οθέλλος* (Μοντάνος), *Κοινή λογική* (Πατέρας), *Σφήκες* (Κηδοθηναίος), *Ο Ορφέας στον Άδη* (Κατρέρ), *Θεοφανώ* (Βούρτσης), *Τα τέσσερα πόδια του τραπέζιού* (Κώστας), *Ο Αλαντίν και το μαγικό λυχνάρι* (Αλαντίν), *Γλυκιά μου Ίρμα* (Ιππολίτ), *Αρκαδία* (Νόουκς), *Η ωραία Ταϊλάνδη* (Αλκέτας), *Ο Αρχοντοχωριάτης* (Μετρ Ραπτικής), *Ο πειρασμός* (Νίκος Παπαστάμου), *Machinal* (Δικαστής), *Συρανό ντε Μπερζεράκ* (Κιζύ).

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΠΑΣΤΕΡΓΙΟΥ (ηθοποιός)
Σπουδές: Δραματική Σχολή Αθηνών (Γ. Θεοδοσιάδη). Από το 1975, εργάζεται στο ΚΘΒΕ. Συνεργάστηκε με του σκηνοθέτες: Ν. Τσακίρογλου, Μ. Βολανάκη, Γ. Μιχαηλίδη, Τ. Μουζενίδη, Σ. Ευαγγελάτο, Π. Χαρίτογλου, Α. Βισκνιέφσκι, Ν. Αρμάο, Ν. Χαραλάμπους, Ευ. Γαβριηλίδη, Ε. Βασιλικιώτη, Γ. Θεοδοσιάδη, Β. Νικολαΐδη, Κ. Αρβανιτάκη κ.ά. Παράλληλα, εργάστηκε και ως βοηθός σκηνοθέτη, δίπλα στον Γ. Θεοδοσιάδη και τον Ν. Περέλη. Στον κινηματογράφο, συνεργάστηκε με τον Τ. Ψαρρά (Εργοστάσιο, Καραβάν Σαράι, Χρυσός νοικοκύρης) και την Α. Κούτση (Δ. Κατακουζηνός). Συμμετείχε στην τηλεοπτική σειρά *Μακεδονικά παραμύθια* (σκην. Α. Κρυωνά). Δίδαξε στη Δραματική

Σχολή Παράγκα, στο θεατρικό εργαστήρι Θέσπις, στο θέατρο Οδός, στο ICBS, στο North College, στη ΣΕΛΜΕ και ΣΕΛΔΕ. Έγγραψε έξι θεατρικά έργα, τα οποία εκδόθηκαν από τον εκδοτικό οίκο ΑΡΙΩΝ.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΤΣΑΣ

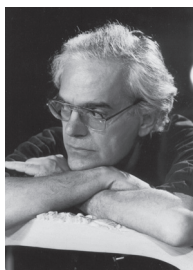
(σκηνογράφος-ενδυματολόγος)
Έχει συνεργαστεί με όλα σχεδόν τα θέατρα των Αθηνών, καθώς και με θέατρα του εξωτερικού όπως το Volkstheater της Βιέννης, το Schauspielhaus της Ζυρίχης, το Stadtheater της Λουκέρνης, το Θέατρο Mc Carter Princeton-ΗΠΑ, το Landestheater στο Τίμπινγκεν Γερμανίας, το Φεστιβάλ της Μέριντα στην Ισπανία, το Θέατρο Ταγκάνκα της Μόσχας, το Θέατρο Ολύμπικο στη Βιντσέντζα Ιταλίας, το Schauspielhaus του Ντίσελντορφ, το Αλεξαντρίσκου της Αγίας Πετρούπολης. Οι 400 περίπου δουλειές του καλύπτουν όλο το φάσμα της σκηνογραφίας (όπερα, πρόζα, μιούζικαλ, κλασικό και σύγχρονο ρεπερτόριο, κινηματογράφος). Έχει ασχοληθεί συστηματικά με την Αρχαία Ελληνική Τραγωδία, σκηνογραφώντας ανελλιπώς στο Φεστιβάλ Επιδαύρου. Μεταξύ των βραβείων που του έχουν απονεμηθεί είναι: δύο φορές το Ασημένιο Μετάλλιο της Διεθνούς Έκθεσης Σκηνογραφίας PRAGUE QUADRENNIAL (1995 και 2003) και το Μεγάλο Βραβείο των Θεατρικών Κριτικών (1998).

ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΠΟΙΜΕΝΙΔΗΣ (ηθοποιός)
Σπουδές: Δραματική Σχολή Δ. Φωτιάδη. Είναι μέλος της θεατρικής ομάδας του Δ. Αμπελοκήπων. Συμμετείχε στις παραστάσεις: *Ο κροκόδειλος, Το καρναβάλι των ζώων, Τρικυμία, Η σημασία του να είναι κανείς σοβαρός, Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας, Η φωλιά του κούκου, Το ημέρωμα της στρίγγλας,*

Ο μάγος του Οζ, Αμλετ ο Β΄, Βάτρα-Χ. Συνεργάστηκε με τους σκηνοθέτες: Α. Πινώ, Π. Φιλλιππίδη, Δ. Φωτιάδη, Γ. Κακλέα, Β. Κυριακίδη, Ο. Ποζέλη, Δ. Λιγνάδη, Γ. Οικονόμου, Λ. Καπώνη, Γ. Σιούλα, Ν. Ζαπατίνα. Τηλεόραση: *Η φωνή* (υποψήφιος για το βραβείο καλύτερου πρωτοεμφανιζόμενου ηθοποιού), *Μου το κρατάς μανιάτικο* (Alpha), *Big Band* (Mega), *Λάκης ο γλυκούλης* (Mega). Κινηματογράφος: *Ο φούρνος του Αργύρη* (σκην. Γ. Παναγιωτάκη), *Ο χαμένος τα παίρνει όλα* (σκην. Ν. Νικολαΐδη), *OPA the movie*, Udayan Prasad, M. Modine, R. Griffiths (Tony Award 2005), *Straight Story* (σκην. Β. Κυριακίδη), *Γαμήλιο πάρτυ* (σκην. Ch. Crokos).

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΡΕΒΗ (σκηνοθέτης)

Σπουδές: Δραματική Σχολή ΚΘΒΕ. Αγγλική φιλολογία στο ΑΠΘ. London Theatre Conservatory. Ecole Philippe Gaulier. Odin Theatre. Forum Theatre. Complicité Workshops New York Film Academy. Παραγωγές της περιλαμβάνουν: *Velvet Scratch* (Φεστιβάλ Νέας Υόρκης 2008, περιοδεία σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Ιωάννινα, Φεστιβάλ Εδιμβούργου 2007, Φεστιβάλ Πράγας 2007), *A Monopoly Game* (Λονδίνο 2008), *From the Pit of my Stomach* (Λονδίνο 2007), *XXX Anonymous* (Φεστιβάλ Εδιμβούργου 2007, Πράγας 2006, Δουβλίνου 2004, Λονδίνο 2003), *Όταν ξυπνούν οι αμαζόνες* (International Theatre Crossroads, Πήλιο 2005), *For Ever* (Λονδίνο 2005), *Flowers for the Lady* (Λονδίνο 2004), *Urban Stories* (περιοδεία στη Μ. Βρετανία 2003, Riverside Studios, Λονδίνο 2002), *Πέντε σιωπές* (Θέατρο Σοφούλη, Θεσσαλονίκη 2001), *With Power from Shoreditch* (Λονδίνο 2001, Αθήνα 2001, BITEF Festival, Βελιγράδι

2001). Ζει μόνιμα στο Λονδίνο. Είναι μέλος της ένωσης μεταφραστών Μ. Βρετανίας ITI. Από το 1998 έχει την καλλιτεχνική διεύθυνση του Theatre Lab Company.

ΕΥΘΥΜΙΟΣ-ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΜΑΝΤΖΗΣ (μουσικός)

Σπουδές: Τελειόφοιτος του τμήματος Μουσικών Σπουδών της Σχολής Καλών Τεχνών του ΑΠΘ. Πτυχίο Αρμονίας, Αντίστιξης, Φυγής-Φούγκας, διεύθυνσης μπάντας και ενοργάνωσης πνευστών οργάνων. Πτυχίο και δίπλωμα πιάνου. Ειδικευση στα παραδοσιακά πνευστά και κρουστά, καθώς και στη μουσική τεχνολογία. Έγραψε τη μουσική στις παραστάσεις: *Η φάρμα των ζώων* και *Με μια βαλίτσα τραγούδια* (σκην. Κιουρτσίδης), *Η άλλη όψη* και *Έτσι είναι ο κόσμος* (σκην. Στ. Ντικούλη). Έχει γράψει, επίσης, μουσική για παιδικό θέατρο. Ασχολήθηκε με μουσικές ενορχηστρώσεις για χορωδίες και ορχήστρες. Διετέλεσε Αρχιμουσικός της Φιλαρμονικής του Δήμου Τυρνάβου.

ΜΙΛΤΟΣ ΣΑΜΑΡΑΣ (ηθοποιός)

Σπουδές: Δραματική Σχολή Βεάκη. Συμμετείχε στις παραστάσεις: *Ερωτόκριτος* (Πολύδωρος, Θέατρο Ήλιου), *Φορτουνάτος* (Μποζίκης, Δημοτικό Θέατρο Ρεθύμνου), *Άργος, ο πολύχρυσος κύκλος* (Πυλάδης, Θέατρο Κνωσσός), *Τερέζα* (Μαρτσέλλο, αφηγητής, ΔΗΠΕΘΕ Κομοτηνής), *Το χειμωνιάτικο παραμύθι* (Χρόνος, Αυτόλυκος), *Ειρήνη* (Εθνικό Θέατρο), *Goldbloom* (Μάνος, Θέατρο Άλεκτον), *Τρωάδες* (Πύρρος, Εταιρεία Θεάτρου Μηχανή), *Αυτός ο μεγάλος μικρός Σίτος Σιταράκης* (Σίτος, ΔΗΠΕΘΕ Κοζάνης), *Death Valley Junction* (Μπιτ) και *Αθωότητα* (Φαντούλ, Studio Πρώτες

Ύλεις). Συνεργάστηκε με το ΚΘΒΕ στις παραστάσεις: *Σαμία*, *Playmobil* (Μάνος), *Εκάβη-Κύκλωπας*, *Λυτρωμένοι* (Μπάρι), *Φυγή* (Νέος μοναχός, Αντουάν), *Ηρακλής*, *Ο καλός άνθρωπος του Σετσουάν* (Βανγκ), *Αντιγόνη* (Φαντάρος, Αντώνης), *Βάτραχοι*, *Εφιάλτες* (Άντε γεια, Σαδομαζό), *Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας* (Θησέας), *Volume* (Θωμάς).

ΕΥΗ ΣΑΡΜΗ (ηθοποιός)

Σπουδές: Δραματική Σχολή ΚΘΒΕ. Συμμετείχε στις παραστάσεις του ΚΘΒΕ: *Ρωμαίος και Ιουλιέτα... σαν το σκύλο με τη γάτα* (σκην. Γ. Καλατζόπουλος), *Machinal* (σκην. Ν. Κοντούρη), *Ο γλάρος* (σκην. Π. Ζηβανός), *Ορέστης* (σκην. Σ. Ούνκοβσκι).

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΣΑΡΟΓΛΟΥ (ηθοποιός)

Σπουδές: Δραματική Σχολή Θυμέλη. Σχολή χορού Μπ. Βυτινάρου. Μουσικής (πιάνο). Συμμετείχε στις παραστάσεις: *Μήδεια*, *Λυσιστράτη*, *Οι ψευδοεξομολογήσεις*, *Οι δρόμοι του ουρανού-ιερές μουσικές*, καθώς και σε παραστάσεις χορού (χοροθέατρο Παρουσίες κ.ά.). Συνεργάστηκε με το ΚΘΒΕ στις παραστάσεις: *Δον Κάρλος*, *Λυσιστράτη*. *Γλυκιά μου Ίρμα*, *Ηρακλής*, *Το Κατερινάκι από το Χαϊλμπρόν*, *Τα ελάφια και οι κατάρες*, *Τραχίνιες*, *Αυτοκράτωρ Μιχαήλ*, *Ουζερί Τσιτσάνης-Παύλου Μελά 22*, *Ιφιγένεια η εν Ταύροις*, *Ντόλλυ!*. Σκηνοθέτησε τις παραστάσεις: *Ο κύκλος με την κιμωλία*, *Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας*, *Λυσιστράτη*, *Ο ελαφοβασιλιάς* κ.ά. Συνεργάστηκε με τους σκηνοθέτες: Β. Μπουντούρη, Δ. Καλό, Α. Ψαλτόπουλο, Ν. Κούνδουρο,

Π. Μιχαηλίδη, Α. Serban, Α. Rethly, Μ. Ankiran, Β. Αρδίττη, Β. Νικολαΐδη, Σ. Χατζάκη, Γ. Μιχαηλίδη, Γ. Ιορδανίδη κ.ά.
Κινηματογράφος: *Το μήλον της Έριδος* κ.ά.

ΚΩΣΤΗΣ ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΣ (φωτιστής)
Σπουδές: Ανώτερη Σχολή Κινηματογράφου και Τηλεόρασης Λ. Σταυράκου (εικονολήπτης-φωτογράφος). Εργάζεται ως διευθυντής φωτογραφίας και φωτιστής στον κινηματογράφο, την τηλεόραση και το θέατρο. Συμμετείχε στις ταινίες: *Αποφάσεις* (υποψήφια για βραβείο φωτογραφίας στο Φεστιβάλ Δράμας), *Γυάλινο αρνητικό*, *Μεταξύ πόλεων* (βραβείο ΕΤΕΚΤ στο Φεστιβάλ Δράμας), *Πάντα χθες βράδυ*. Για το θέατρο επιμελήθηκε τους φωτισμούς στις παραστάσεις: *Σκοτώνουν τα άλογα όταν γεράσουν*, *Ο οίκος του Μπάτλερ* (ΚΘΒΕ), *Διαδικασίες διακανονισμού διαφορών*, *Ιππόλυτος καλυπτόμενος* (Ακτίς Αελίου). Ως διευθυντής φωτογραφίας συνεργάστηκε σε πολλές τηλεταινίες και ντοκιμαντέρ για την τηλεόραση. Συνεργάστηκε με τους σκηνοθέτες: Δ. Παπαλάμπρου, Ν. Μπινιαδάκη, Β. Δούκα, Γ. Καλαϊτζή, Ν. Σακαλίδη.

ΘΑΛΕΙΑ ΣΚΑΡΛΑΤΟΥ (ηθοποιός)
Σπουδές: Δραματική Σχολή ΚΘΒΕ. Συμμετείχε στις παραστάσεις: *Ο καλός άνθρωπος του Σετσουάν* (Σεν-Τε), *Νόρα* (Νόρα), *Αγριόπαπια* (Γκίνα), *Θείος Βάνιας* (Έλενα), *Φιντανάκι* (Κατίνα), *Marriage Play* (Γκίλιαν), *Ο Τρελαντώνης* (Μις Ράις), *Τσικλιντάν* (Κάτια), *Ήταν όλοι τους παιδιά μου* (Σου), *Λεωφορείο ο Πόθος* κ.ά. Συνεργάστηκε με τους σκηνοθέτες: Ν. Χουρμουζιάδη, Μ. Langhoff, Κ. Αρβανιτάκη, Ν. Κοντούρη, Α. Βουτσινά, Β. Παπαβασιλείου, Δ.

Χρονόπουλο, Ν. Χαραλάμπους, Β. Αρδίττη, Ν. Αρμάο, Στ. Τσακίρη, Γ. Ρήγα, Γ. Μαργαρίτη, Π. Οικονομοπούλου, Τ. Stone, Ε. Βασιλικιώτη, Χ. Χριστοφή, Θ. Γκόννη, Π. Δανελάτο, Γ. Καλαϊτζή, Τ. Ράτζο, Α. Καλογρίδη κ.ά. Μετέφρασε τα έργα *Νυχτερινό σχολείο* (Χ. Πίντερ), *Η τραπεζαρία* (Α. Ρ. Γκέρνυ).

ΤΑΚΗΣ ΤΖΑΜΑΡΓΙΑΣ (σκηνοθέτης)
Σπουδές: Δραματική Σχολή Πειραικού Συνδέσμου. Μαράσλειος Παιδαγωγική Ακαδημία. Μαράσλειο διδασκαλείο. Παιδαγωγικό Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου Αθηνών. Μεταπτυχιακό δίπλωμα στη Διδακτική Λογοτεχνίας και στο Θέατρο στην Εκπαίδευση. Υποψήφιος διδάκτορας του ίδιου τμήματος και εκλεγμένος Ε.Ε.ΔΙ.Π. στο αντικείμενο «Θέατρο στην Εκπαίδευση» και στο Τμήμα Επιστημών Αγωγής Προσχολικής Ηλικίας του Πανεπιστημίου Αθηνών ως προσκεκλημένος καθηγητής στους τομείς *Διδακτική του θεάτρου* και *Κώδικες του θεάτρου για παιδικό και νεανικό κοινό*. Είναι ιδρυτής της Θεατρικής Σκηνής του Δ. Κερατσινίου, που μετεξελίχθηκε σε εταιρεία «Δυτικά της Πόλης». Έχει σκηνοθετήσει 34 παραστάσεις στο Εθνικό Θέατρο (*Καλιφόρνια Ντρίμιν*), στα θέατρα Σφενδόνη, Από μηχανής, Επί Κολωνών (*Αρχείο Γιόχαν Φάτσερ*), στα ΔΗΠΕΘΕ Ιωαννίνων και Βορείου Αιγαίου κ.ά. Στην Κύπρο σκηνοθέτησε στον ΘΟΚ (*Καυτός πάγος*) και στην ΕΘΑΛ (Α. Παπαδιαμάντης). Υπήρξε μέλος της συγγραφικής ομάδας για το βιβλίο *Στοιχεία θεατρολογίας* (ΟΕΔΒ) και *Πολιτιστικές εκδηλώσεις* (Άτραπος). Έχει γράψει, επίσης, άρθρα και μελέτες για το θέατρο.

ΣΤΕΡΓΙΟΣ ΤΖΑΦΕΡΗΣ (ηθοποιός)

Σπουδές: Δραματική Σχολή ΚΘΒΕ.
Συνεργάστηκε με το ΚΘΒΕ στις παραστάσεις: *Κύκλωπας*, *Ιππείς*, *Αχαρνείς*, *Γαλιλαίος*, *Θεοφανώ*, *Οθέλλος*, *Ερωφίλη*, *Ο διθύραμβος του ρόδου*, *Ο θάνατος του εμποράκου*, *Η Αλίκη στη χώρα των θαυμάτων*, *Ο Μορμόλης*, *Ο γενικός γραμματέας*, *Του νεκρού αδελφού*, *Οι αλλοπαρμένοι*, *Λυτρωμένοι*, *Γερνάω επιτυχώς*, *Ο καλός άνθρωπος του Σετσουάν*, *Το Κατερινάκι από το Χαϊλμπρόν*, *Τα ελάφια και οι κατάρες*, *Εφτά λογικές απαντήσεις*, *Τέλος καλό όλα καλά*, *Ειρήνη*, *Εφιάλτες*, *Ντόλλυ!*, *Machinal* κ.ά. και με το ΔΗΠΕΘΕ Καβάλας στην παράσταση *Πλούτος*. Συμμετείχε σε θεατρικά μονόπρακτα στην ΕΤ1 και στις ταινίες *Ήσυχες μέρες του Αυγούστου* και *Όλα είναι δρόμος* (σκην. Π. Βούλγαρης).

ΜΑΡΙΖΑ ΤΣΑΦΗ (ηθοποιός)

Σπουδές: Δραματική Σχολή ΚΘΒΕ. North College (Graphic Design). Συμμετείχε στις παραστάσεις: *Mauser-Οράπιος* (Angelus Novus), *Ρωμαίος και Ιουλιέτα* ...σαν το σκύλο με τη γάτα, *Η πεντάμορφη και το τέρας*, *Ιουλιανός ο παραβάτης*, *Ταξίδι στην έρημο*, *Αριστοφάνης* (ΚΘΒΕ), *Ιφιγένεια εν Αυλίδι* (Θεσσαλικό Θέατρο). Συμμετείχε στην τηλεοπτική σειρά *504 χλμ. βόρεια της Αθήνας* (Alpha) και στην κινηματογραφική ταινία μικρού μήκους *Σ' αγαπώ...?.* Συνεργάστηκε με τους σκηνοθέτες: Δ. Κωνσταντινίδη, Γ. Καλατζόπουλο, Γ. Καλαϊτζή, Ν. Τσακίρογλου, Ν. Διαμαντή, Σ. Χατζάκη, Α. Πανταζούδη, Ει. Κωνσταντινίδου.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΑ ΦΑΙΔΩΝΟΣ (ηθοποιός)

Σπουδές: Δραματική Σχολή Melissa. Σχολή Τέχνης της Ε. Πανοπούλου. Συμμετείχε στις παραστάσεις: *Τζόρνταν* (σκην. Ζ. Ρηγοπούλου), *Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας* και *Η χαρτοπαίχτρα* (σκην. Ε. Πανοπούλου). Κινηματογράφος: *Πέρα Κάσσιρος* (σκην. Σ. Παπαχρήστου), *Rilea* (σκην. Μ. Γκίντη), *Το κακό 2* (σκην. Γ. Νούσσας) και *Τσίτσος* (σκην. Θ. Παπαθανασίου).

Υπεύθυνοι παράστασης

Οδηγός σκηνής

Πάυλος Ελευθεριάδης

Μηχανικοί σκηνής

Αναστάσιος Σιώπκας

Γιώργος Αντωνιάδης

Κώστας Γεράσης

Στέφανος Σαμαρτζίδης

Χειριστής κονσόλας φωτισμού

Βασίλης Αϊβαζίδης

Χειριστής κονσόλας ήχου

Ιωάννης Αμπατζόγλου

Φροντιστής

Ιωάννης Κλειδέρης

Ενδύτρια

Παναγιώτα Τζουβάρα

Κατασκευές σκηνικών και κοστούμιών

Εργαστήρια ΚΘΒΕ

Θεατρική περίοδος 2008-2009

Αρ. δελτίου 574 (170)

Γραφείο Εκδόσεων ΚΘΒΕ

Υπεύθυνη εκδόσεων-επιμέλεια ύλης: Ελπίδα Βιάννη

Βοηθός επιμελήτριας: Αιμιλία Καρακόκινου

Επιμέλεια κειμένων για το έργο *Σαν τα σκυλιά*: Αμαλία Κοντογιάννη

Μεταφράσεις: Τζωρτζίνα Κακουδάκη (σ.24-25), Αναστασία Ρεβή (σ. 30), Όλγα Χατζηιακώβου (σ.14, 20).

Γραφιστική επιμέλεια: Ελένη Ματζίρη

Φωτογραφίες δοκιμών: Άρης Ράμμος

Παραγωγή εντύπου: Λιθογραφία

Τα αποσπάσματα που αναφέρονται στο «In-yer Face theatre» στις σελίδες 12-31 προέρχονται από το βιβλίο Aleks Sierz, *In-yer-face Theatre. British Drama Today*, Faber and Faber, Λονδίνο, 2001 και μεταφράστηκαν από την Όλγα Χατζηιακώβου.

Για τη συγγραφή του έργου *Πού Είναι ο Τάσος που ερωτεύτηκε*; η συγγραφέας χρησιμοποίησε τις πηγές:

1. Σπύρου Περεσιάδη, *Γκόλφω*
2. Ουίλιαμ Σαίξπηρ, *Ρωμαίος και Ιουλιέτα*
3. *Golfo 2.3 beta*, σκην. Σ. Κακάλας, Εταιρεία Θεάτρου Χώρος, 2006
4. roba.pblogs.gr, Γκόλφω forever.
5. estarian.blogspot.com, Τα ανώδυνα ημερολόγια.
6. Γ. Καλατζόπουλου, *Ρωμαίος και Ιουλιέτα: Σαν τον σκύλο με τη γάτα*.
7. Σ. Σεραφείμ-Α. Ντερπούλη, *Ρωμαίος και Ιουλιέτα*.
8. *Ρωμαίος και Ιουλιέτα, Περιμένοντας*, Θέατρο Φούρνος, 2003
9. Περιοδικό "Ε", εφ. *Ελευθεροτυπία*, Επίκουρος, 2006
10. Τεγόπουλου-Φυτράκη, *Ελληνικό Λεξικό*, 1993.

Χορηγοί επικοινωνίας

Με την υποστήριξη

Χορηγός ένδυσης
προσωπικού υποδοχής

